

Závěrečný díl trilogie o tajemném mlčenlivém hrdinovi

SEDMA

PETER NEWMAN

HOST

SEDMA

PETER NEWMAN

SEDMÁ

PETER NEWMAN

BRNO 2019

THE SEVEN

Copyright © 2017 by Peter Newman
All rights reserved

Jacket illustration © Jaime Jones

Jacket layout design © Dominic Forbes /
HarperCollinsPublishers Ltd, 2017

Translation © Milan Žáček, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-766-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-767-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-768-3 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mým rodičům,
za vaši neumdlévající podporu*

KAPITOLA JEDNA

Alfa ze Sedmy stál ve výklenku, zapouzdřený v kameni tenkém jako vaječná skořápka. V křehkém vězení stvořeném z žalu, z uroněných kamenných slz, které ztvrdly a dusily ho.

Tisíc let prodléval se svými sourozenci v této síni, utápěli se, pohled obrácený do nitra, propadali se stále hlouběji, dál od lidství. Nebylo tomu vždycky tak.

Kdysi, když se poprvé pohnula Trhlina, vyslali Gamu, svou sestru, aby pomohla jejich lidu. Byla to její chvíle, aby zazářila, aby vykonala stvořitelčinu vůli a svedla slavnou bitvu proti pekelným hordám.

Ale slávy se nedočkala. Byla pouze smrt.

Když se Gama nevrátila, Sedma opět ronila slzy, řeku slz za život, který měl být. A trvat nekonečně.

A když jeden prostý tulák přinesl nazpět Gamin živoucí meč, bylo zřejmé, že relikvie prošla proměnou. Sedma nabídl meči možnost spočinout po jejím boku, a on ji odmítl. Odsoudil ji.

A tak se Sedma před bolestí a žalem stáhla, navrátila se do bezpečného útočiště vzpomínek.

Plynula léta a z Trhliny povstala nová hrozba.

Sedma se otočila zády.

A Gamin meč se opět vydal do světa.

Tentokrát ho Sedmě zpět přinesla dívka, a zatímco Tulák mlčel, ona měla na srdci spoustu věcí.

Alfa si její slova zapamatoval. Bodala a burcovala, žal proměňovala ve zlost, nečinnost v činorodost. Cloumala jím zuřivost. Ve skořepinové vrstvě kamene se objevily praskliny. Odpadávaly z ní jednotlivé kusy, jakoby ze skládačky rozklížujícího se člověka, a každý dílek odhalil záblesk stříbra, náznak formy, jež dlela ve skrytu. Zářící Alfa vykročil z výklenku, obklopený aureolou vířícího prachu. Jeho křídla se rozepjala a k zemi se snesla kaskáda kamení.

Když jeho podstata zaplála životem, totéž učinili i jeho bratři a sestry. Probouzeli se pomalu, zdráhavě. Nuceně, ale váhavě, zvědavě, ale s obavami.

Oči Alfy byly modré jako obloha. Pohlédl do každého výklenku, na své bratry — Betu a Epsilonu — a na své sestry — Deltu, Thétu a Étu. Zamávala stříbřitá křídla, kámen se oddroil a odhalil blyštivá těla. Úlomky kamene se roztrhly v oblaku prachu. Jedno, dvě máchnutí křídel a mračno se rozptýlilo.

Na pozadí dosedajícího prachu se po sobě dlouze dívali, jejich myšlenky pomalu nabývaly tvar. Poté jeden po druhém vystoupili ze svých výklenků, aby se připojili k Alfovi uprostřed místnosti.

Šest kovových dokonalých postav se sešlo v kruhu. Jejich hlasy zněly jako hudba, navzájem se mezi sebou harmonicky proplétaly. Pomalu si zpívali o tom, co se dělo, když spali, o všem, co se pokazilo, a probírali, co je třeba udělat a kolik životů bude třeba položit.

O něco dál se ošívala Vesper, zatímco jí do vlasů vplétali peří.
„Je to opravdu nezbytné?“

Ruce při její otázce ustaly v pohybu a tři páry očí se otočily ke druhé autoritě v místnosti.

Na skupinku lidí oblékající mladou ženu dohlížela Pokora, jediná lidská bytost, již bylo dovoleno vstoupit do svatyně Sedmy. Ve svém plášti z perí, s kůží bez jediného chloupku a s prsty bez jediného nehtu zasvětila svůj život i tělo službě. Hlas Pokory uměl uklidnit nesmrtelné a neměl jedinou potíž s Vesper. „Neschvaluješ to?“

„To ne,“ odpověděla Vesper. „Určitě to vypadá... nádherně. Ale nejsem to já. Myslím, že by mě měli vidět takovou, jaká jsem doopravdy.“

„Věříš, že za tebe hovoří tvé vzezření?“

Vesper si v zamyšlení poškrábala shluk drobných bílých jizviček na líci. „Ne.“

„Tak před ně předstup jako vůdkyně. Jsi vyvolená Sedmy, Nositelka Gamina meče. Tvůj hlas nás uvede do nového věku. Změna je znepokojivá a obyvatelé Zářícího města v tebe musejí uvěřit. Tohle,“ ukázala Pokora na Vesperin oděv, „jim to usnadní.“

Dívka pokrčila rameny, Pokora pokývla hlavou a skupina se opět dala do práce.

Prováděli úpravy, zoufale hledali řešení různých drobností. Pečlivě jí narovnali dlouhý plášť, naposledy jí přešetili nárameníky. Boty Vesper přidaly asi dva centimetry výšky, vlasy pak další čtyři. Sama se o nic větší necítila.

„Jsi připravená?“ zeptala se Pokora.

Vesper připravená nebyla. „Ano,“ odpověděla, pozvedla meč a uložila si ho na záda.

Rty Pokory zvlínil vzácný úsměv. „Výborně. Je nejvyšší čas.“

Shromáždili se kolem schodů vedoucích vzhůru do svatyně Sedmy. Byly jich tisíce: účastníků obřadu uvítání Nositelky meče, která se navrátila z cest, předních obyvatel Zářícího

města a hrdých zástupců Císařství Okřídleného oka, Andělských rytířů v blyštivé zbroji, vojáků v dokonalých šicích i skromně oděných občanů, stejných vzhledem i myšlením. I děti byly přítomny, organizované ve sboru, sladěné a ztichlé.

Všichni se jako živé moře vlnili kolem mohutných stříbrných schodů — omračující pamětihodnosti vysoké patnáct metrů, zhotovené z kovu bez jediného svaru, která znenadání končila ve vzduchu. Následujících devět metrů prázdného prostoru oddělovalo schody od obrovské vznášející se krychle, která představovala svatyni a pomalu, prosta jediného výraznějšího rysu, se ve výšce otáčela působením sil, jimž už nikdo nerozuměl.

V základně krychle se objevil nevelký otvor a v něm dvě postavy.

Shromáždění daleko dole uctivě sklonilo hlavy a rytíři k prokázání pocty tasili své zpívající meče.

Jedna z postav, Pokora, vykročila ven, chodidly ve vzduchu našla oporu a scházela dolů, přičemž její tíhu snášela láska Sedmy. Tento akt víry vykonávala den co den. Druhá postava, Vesper, vytáhla meč a podržela ho před sebou. Z jílece se rozevřela stříbrná křídla a ucítila proudění podstaty smísené se vzduchem. Křídla odhalila v záštitě zasazené oko. To se otevřelo a Vesper do něj pohlédla.

Dívka se slabě pousmála a vykročila za Pokorou.

Ani jedna se nezřítla.

První kráčela ladně, druhá s tichou sebejistotou.

Jakmile dospěly na vrchní schod, Vesper se zamračila. Oko v meči se nezavřelo, naopak jí dál hledělo nahoru přes rameno, široké a znepokojené. Vesper se tím směrem odvážila rychle pohlédnout, ale viděla pouze stěnu obrovské krychle a nad ní obě slunce.

Obavy jí z mysli brzy vyprchaly, neboť na ní spočinuly oči Zářícího města. Až promluví, lidé jí popřejí sluchu. A na její

žádost se každé slovo rozšíří do všech pozůstatků císařství prostřednictvím čipů, jež šeptají přímo do mysli, prostřednictvím honáků, kupců a veškerých sítí, jež má k dispozici Zornice.

Její vlastní čip jí nyní poskytoval slova proslovu. Věděla, co říct, ale jak jí vysvětlila Pokora, slova slyší pouze ucho. Na ní je, aby si získala jejich srdce.

Pátrala po podpoře, posledním povzbuzení své sebejistoty, než začne.

Nalezla ji v páru jantarových očí, které ji pozorovaly z místa o několik schodů níže. Její otec ve zbroji vypadal zvláště. I když byl oděný po způsobu obyvatel Zářícího města, mezi ostatními vyčníval, celý nesvůj. Vesper věděla, že navzdory všem poctám by byl nejráději doma, staral se o kozy a vytvářel vachrlaté přístavby k domu.

Při této představě se usmála. Překvapilo ji a zároveň potěšilo, když ho tady uviděla.

Otec jí úsměv opětoval.

To stačilo.

Nadechla se a s pozvednutým mečem začala mluvit: „Naše válka s démony skončila před více než deseti lety. Trhlina zůstává uzavřená. Ale rány z těch časů dosud přetrvávají.“ Na sotva postřehnutelný okamžik se odmlčela, pátrala po jakékoli reakci. Žádné se jí nedostalo. „Jih zpustošila válka. Když se démoni objevili poprvé, náš lid se obrátil pro pomoc na Zářící město, a my jsme nic neudělali. Svou výzvu zopakoval bezpočtukrát. A my jsme bezpočtukrát nic neudělali. To nyní musíme napravit.“

Některé naše kolonie, jako třeba Znělá, se cítily císařstvím opuštěné, a tak od nás odešly. A měly právo se zlobit, protože jsme je zklamali ve chvíli, kdy nás potřebovaly nejvíce. Znělá už není naše, stejně jako není naše jižní císařství. Ale ještě není pozdě, abychom obnovili dřívější pouta a odčinili

napáchané škody. Už nepotřebují naše meče, potřebují naši pomoc.

Víte, svět kolem nás byl přinucený ke změně. Za mořem vznikly nové mocnosti, lidské, pekelné a míšenecké, i úžasná směsice všech tří. Některé z těchto mocností se mnou stály proti tomu nejhoršímu, co mohla Trhlina nabídnout.“

Zakolísala, pohledem klouzala po stovkách upřeně hledících tváří. Pouze její otec při jejím proslovu pohyboval hlavou, přikyvoval, povzbuzoval ji. Dav nehybně stál se strnulým výrazem. Souhlasili s tím, co říkala? Chápal ji vůbec někdo?

„Démony už nemůžeme vnímat jen jako nepřátele. Ano, někteří jsou nepřátelští. Ale ne všichni. A někteří z nich nám v době míru podávali ruce.

V Novém Obzoru se z našich lidí stávali otroci a neosvobodila je moc císařství. Osvobodil je pekelník. Rány jim neošetřilo císařství, nenakrmilo je ani neobléklo, udělal to pekelník.

Chystám se v brzké době opět zamířit na jih, abych naše odcizené krajany navštívila. Nebudu však kráčet v čele vojska, půjdu tam jako přítel.

Pokud si v novém světě chceme najít své místo, sami se musíme změnit. Musíme najít nový způsob. Za tímto účelem jsem svolala schůzku největších vůdců našeho věku. Společně najdeme způsob, jak vedle sebe žít a pracovat. Minulost necháme minulostí a společně vytvoříme lepší budoucnost pro naše rodiny a přátele.“

Když Vesper domluvila, nezval se žádný potlesk, dav nedal nijak najevo, že ji slyšel.

Její otec se na ni usmíval, oči přimhouřené pýchou.

Přemýšlela, jestli se má odchýlit od scénáře, říct něco víc, najít způsob, jak se dostat pod to nekonečné množství neproniknutelných masek, dobrat se nějaké reakce.

V ruce se jí rozhučel meč.

Pohlédla na něj.

Díval se za ní, kamsi vzhůru.

Tamtéž hleděla Pokora, její otec, celý dav.

Dvojice stínů se prodlužovala, dopadla na ni, až se Vesper zachvěla. Za jejími zády se něco pohybovalo, něco mezi ní a slunci, červeným a zlatým, něco ohromného.

Když to Vesper začalo docházet, shromáždění padlo na kolena jako obrovská vlna domina, jehož dílky se kácejí společně.

Vesper se nemusela otáčet, aby zjistila, co se děje.

Stejně se otočila.

Svatyně Sedmy, krychle zářivého kovu — půldruhého kilometru od jednoho konce ke druhému — stoupala. Zatímco se cestou vzhůru pomalu otáčela, zastínila slunce.

Všichni vzestup sledovali s otevřenými ústy a se značným neklidem.

Zpod krychle vykoukla oblina krvavě rudého světla, zatřpytila se a pak bylo na vteřinu k zahlédnutí zlato. Mraky se rozdělily dlouho předtím, než k nim krychle dospěla, jako by se uctivě stáhly pryč.

Krychle se vznášela stále výš.

Nikdo se neodvažoval odtrhnout od podívané oči. Na rtech se tetelily nevyřčené otázky. Co to znamená? Je to znamení triumfálního návratu Sedmy, nebo příchodu horších věcí?

Jako balon na neviditelné šňůře gigantická krychle pokračovala v pohybu kolmo vzhůru, zmenšovala se, až vypadala jako stříbrný měsíc, který se připojil ke hvězdám.

Když byla pouhým třpytivým smítkem na nebi, pozornost přítomných se upřela na vrchol schodiště. Vesper se rozhlédla po moři tváří, olízla si najednou suché rty. Neměla ponětí, co by měla říct. Prostřednictvím čipu nepřicházel žádný připravený proslov a do konání Sedmy nebyla nijak zasvěcena.

Vteřiny ubíhaly bolestně pomalu.

Na Vespeřině čele vyrazila kapka potu a stekla jí k uchu. Otec na ni kývl a potom, po kratičké pauze, zvedl obočí a třikrát zakroužil rukou.

Vesper otevřela ústa, nadechla se... a vzápětí promluvila Pokora.

„Lidé císařství, věnujte mi pozornost. Neboť dnes je vskutku velký den. Před námi všemi stojí Nositelka a žádá nás, abychom povstali a postavili se výzvam, jež nás čekají. A hle! Sedma povstala, inspirace pro svůj lid. Neboť Její oko na nás spočívá a očekává od nás pouze to nejlepší. Nesmíme ji zklamat. Běžte, vraťte se ke svým povinnostem. Noste s sebou slova Nositelky a v srdcích střežte milost Sedmy a vězte, že se dívá.“

Dav se ve spořádaných zástupech rozešel. Zápal vyprchával v uměřených krocích.

Pokora se otočila k Vesper. „Zdá se, že Sedma už tě nenechá na holičkách.“

„To je pravda,“ odpověděla Vesper a přinutila se k úsměvu. „Máme velké štěstí.“

Ale meč v její ruce naznačoval něco jiného. Jeho oko stále hledělo na oblohu se znepokojeným výrazem.

Vesper se setkala se svým otcem na okraji Zářícího města. Bylo to poprvé, kdy se s ním ocitla o samotě od své velké cesty, na niž se vydala před pěti lety. Chvíli jí trvalo, než muže stojícího před sebou spojila s obrazem svého otce. Jantarové oči byly stejné, ale připadalo jí, jako by byly přeneseny do jiné, mladší tváře. Vlasy měl kratší, strniště zmizelo. Ačkoli si rozepnul límec, byl oblečený jako ze škatulky, v látce na ramenou vyšitý symbol Okřídleného oka. Jizvy po straně hlavy vybledly. Do vlasů mu stále vybíhaly proužky, ale nebyly tak výrazné, jak si je Vesper pamatovala. I jeho postava zesílila. „Páni,“ vydechla.

Když k ní přikročil, po kulhání nebylo ani stopy, a když ji objal, zvedl ji ze země úplně stejně, jako když byla malá.

Na několik drahocenných okamžiků se starosti světa rozplynuly, nedokázaly prorazit otcovu náruč. Sama ho pevně objala.

Pak poskočila, když uslyšela téměř lidský výkřik. Vyšel z hrdla druhého čekajícího, který se nemohl dočkat, až se vrátí z města, a Vesperin výraz okamžitě opanovala radost. Kůzle vyrostlo, byl z něj kozel. Vysoký kozel, který si místo dřívějšího poskakování hrdě vykračoval. A zatímco kůzle roztomile a rozkošně mečelo, z kozlova mečení šla hrůza. Někdy to byl výkřik, někdy mělo blíže k jekotu, který nebyl přímo kozlí, ale ani lidský. Byl to jakýsi nepřijemný, ošklivý zvuk někde na půl cesty. Pouze Vesper připadal půvabný.

Kozel se jí dychtivě přihnul k boku, už se mu sbíhaly sliny.

Nezklamala ho, podala mu silný, vláknitý výhonek. „Vypadáš dnes nádherně.“

Kozlovi se zalesklo v očích, třebaže nebylo zřejmé, zda za to může jídlo nebo lichotka. Začal přežvykovat a výhonek rozhořčeně skřípěl. Vesper se přidušeně zasmála a podrbala ho za ušima. Kozel zakňučel a tak se prsty zase pomalu vracela, až jimi spočinula na okraji kozlova pravého ucha, kde nahmatala zubatou hranu v místě, které kdysi bylo hladké. „A žádné strachy. Až se dostaneme domů, s tou příšerou si promluvíme. Už tě nikdy nekousne.“

Kozel nasadil zoufalý výraz.

Vesper se vydala pryč a za hovoru s otcem rozhazovala rukama, zatímco kozel jí klusal po boku a nadšeně žvýkal. Na zádech jí hledělo otevřené oko meče, které soustředěně upíralo pohled k obzoru.

„Takže ty si vážně myslíš, že ten proslov za něco stál?“

Její otec přikývl.

„Vím, že se ptám pořád dokola, já jen...“

Natáhl ruku a položil jí prsty na nadloktí.

„Děkuju. A to, že se Sedma teď vrací, co si myslíš, že to znamená?“

Její otec pokrčil rameny.

„Pokora tvrdí, že je to znamení její přízně. Tohle aspoň přiměla Vrchního rytíře všem říkat. Já si nejsem tak jistá. Když jsem vzhledla, necítila jsem naději, cítila jsem... děs.“

Její otec svažtil čelo, mlčel.

Když se Vesper přiblížila ke kopci, zpomalila. Očekávala, že bude vzrušená, možná trochu nervózní, ale ve skutečnosti se zdráhala.

Uplynulo deset let od chvíle, kdy uzavřela Trhlinu. Deset let přestavby, obnovy, úsilí vrátit do původního stavu část toho, oč přišli ve válce s démony. Během této doby vypsela. Ačkoli Císařství Okřídleného oka bylo Sedmě oddané, nesmrtelní mlčeli po celý Vesperin život. Její pokyny, vydávané jménem Sedmy, nyní utvářely budoucnost.

Posledních pět let Vesper cestovala po světě se svými rytíři, příslušníky Řádu Zlomených čepelí, setkávala se s démony, míšenci a lidmi, nesourodou skupinou vůdců stmelenu neštěstím a útrapami. Ne všechna tato setkání byla příjemná, ale kombinací přesvědčování, přirozeného nadšení, a pokud to bylo nutné, ukázkou síly se jí s většinou z nich podařilo navázat funkční vztahy.

Pokroky doma i venku se děly pomalu, ale už byla blízko, od uskutečnění její vize ji dělil jen krůček. A přesto s příchodem sem tento pocit vítězství vyprchal. Byla pryč příliš dlouho a při naplňování své velké vize zanedbávala domácí záležitosti. Nyní se s tím musela popasovat.

Ucítila, jak jí něco sevřelo rameno, a když se ohlédla, uviděla, že ho halí drobné stříbrné křídlo. Přejela po něm prsty a usmála se.

Za chůze se jí pod nohama zkracovala tráva, byla úhlednější, doklad příčinnivosti mnoha koz. Byla jimi poseta okolní krajina, matně bílými a nahnědlými skvrnami na zeleném pozadí, velkými i malými, bezmála dvaceti generacemi koz. Bývaly doby, kdy Vesper každou znala jménem. Ty doby dávno pominuly.

Vynořily se před ní dvě budovy. Zastavila, žasla, jakou prošly proměnou. První dům, místo, kde dospívala, se rozrostl. Ze strany, zešikma, k němu přibyla nová přístavba. Od pohledu ji neměli na svědomí císařští stavitelé. Každá cihla byla uložena ručně, pracně. Nedokonalosti však ve Vesperiných očích stavbě dodávaly na půvabu.

Otočila se ke svému otci. „Hodně jste se činili.“

Pohlédl na své dílo, poté na rozpacích zrak opět odvrátil a vešel do domu. Nenásledovala ho. Ještě nebyla zcela připravená čelit tomu, co jí tam očekávalo.

Druhé stavení bylo menší. Sloužilo jako přístřešek pro zvířata a jako skladiště. Když k němu Vesper kráčela, kozel zpomaloval a stále víc za ní zaostával.

Uvnitř byla tma, prosycená starými zatuchlými zápachy. Vesper upírala do stínů oči, dokud v jednom koutě nerozeznala určitý tvar.

Založila si ruce v bok. „Prober se, ty potvoro.“

Hlava se pomalu zvedla, nejistě se zhoupla na vyžilém krku. Tmavé oči neviděly tak dobře jako kdysi, ale nenávisť z nich číselo se stejnou silou jako vždycky.

„Poslyš, je mi jedno, jak jsi stará, ale jestli nepřestaneš kousat všechny okolo, nechám tě podusit na zelenině, rozumíš?“

Koza přimhouřila oči.

„Tentokrát to myslím vážně.“ Vesper pro zdůraznění svých slov na kozu namířila prstem a poté sáhla do tlumoku. „Ale přinesla jsem ti tohle. I když nevím, proč jsem se namáhala, ty nevděčná ohavo.“

Hodila koze kožený pás a poplácala ji po hlavě. Koza dárek očichala a pustila se do něj, přičemž se usilovně snažila nedbat láskyplného gesta.

Vesper se vrátila k domu a zastavila u dveří. Zvedla ruku, jako by se chystala zaklepat, ale nejistě ustrnula. Zevnitř k ní doléhaly sotva rozeznatelné zvuky. Dospělé hovořící hlasy a nad nimi jakýsi mladší hlas. Křičel? Byla to hra, nebo hádka?

Vesper se stáhl žaludek, ruka jí dál visela ve vzduchu.

Na zádech se jí otevřelo oko a na rameni opět ucítila stisk křídla. Nemusela se ohlížet, aby viděla, jak ji meč v tichosti povzbuzuje.

„Dobrá,“ zašeptala. „Jdu dovnitř.“

Jednou zaklepała, tak tiše, že ťuknutí téměř nebylo slyšet. Meč na zádech se zachmuřil, křídlo ji stisklo silněji. Vesper zaklepała podruhé, hlasitěji.

Hlasy za dveřmi utichly.

Zhluboka se nadechla, pomalu vypustila vzduch, vzala za kliku a vstoupila dovnitř.

Vesper rychle prošla chodbou. Každý pohled byl hořkosladký, přivolával vzpomínky z mládí a prokazoval jejich nepřesnosti. Skříňky měly nesprávnou barvu, stěny vykazovaly příznaky stáří a všechno bylo menší, než jak si pamatovala.

Výjimku tvořila kuchyně. Jedna stěna byla zbourána, aby se vytvořil prostor pro nový stůl. Od něj k ní vzhledly čtyři tváře.

Zamávala jim a rozpačitě se usmála. „Ahoj.“

Jako jeden muž povstávali, aby ji pozdravili.

Nedovedla říct, komu se má věnovat nejdřív. Než se dokázala rozhodnout, na nohy vyskočil Jem a hned k ní zamířil. Naklonil se, políbil ji, objal ji kolem ramen, ale potom ztuhl, když rukama narazil do meče.

Vesper polibek sotva stačila zaznamenat, natož si ho vychutnat, když se odtáhl.

Vzájemně se prohlíželi, všímali si drobných změn. Byla stejně vysoká, ale působila vyšší — stála rovně, kdežto on se hrbil. Oči měl stejně pronikavé jako dřív, ale pod nimi se rýsovaly šmouhy, které naznačovaly, že ví, co jsou bezesné noci. Řádná strava mu změkčila rysy, s výjimkou úsměvu, který zůstal divoký.

Při pohledu na jeho tvář Vesper nedokázala říct, jestli jeho úsměv je nebo není agresivní.

Než kterýkoli z nich stačil něco říct, ozval se další hlas. „Vesper, jsi to ty?“

Ruku k ní opatrně natáhl strýc Ranař. Sevřela jeho šátrové prsty v dlaních a stiskla je. „Jsem to já.“

Objali se a konečky Ranařových prstů se přesunuly k jejímu obličejí, zlehka se jí otřely o líce, o kořen nosu a čelo. Spokojeně přikývl. „Žádné nové jizvy. To je dobré znamení.“
„To jsem ti mohla i říct.“

Přidušeně se zasmál. „Je příjemné mít tě zase doma.“

Ze všech přítomných se Ranař změnil nejméně. Přibyla mu hrstka vrásek od smíchu a několik šedých vlasů. Když z toho Vesper načerpala útěchu, otočila se ke svému otci a holčičce stojící vedle něho.

Shlédla.

Pohled jí opětovala drobná tvářička.

Tmavé kučeravé vlasy rámovaly rozmrzelé oči a svěšené koutky úst. Dívka měla snědší pleť než Vesper, ale světlejší než Jem. Spirály, které pokrývaly její tělo, jí v průběhu let spíše vystoupily, než aby se stáhly, jak Vesper doufala. Proto její dceru drželi co nejdál od Zářícího města. Obyvatelé Císařství Okřídleného oka nebyli připraveni vyrovnat se s tak zjevnými příznaky nákazy, ať byly jakkoli jemné. Vesper si v duchu odpřisáhla, že to se za jejího života změní.

Dívka úzkostlivě vzhledla k Vespeřinu otci.

„Ahoj Reelo,“ řekla Vesper. „To jsem já, tvoje máma. Jsem zpátky.“

Následovalo ticho. Její otec na holčičku povzbudivě kývl a potom ji k Vesper jemně popostrčil.

Vesper si klekla na jedno koleno a rozevřela náruč. „Neboj, já nekoušu.“

Holčička k ní přišla a nechala se od matky obejmout. Vesper si pomyslela, že to třeba nebude tak hrozné, jak se bála.

Všichni sebou trhli, když se Reela rozkřičela. Prosmýkla se pod Vespeřinými rukama, proběhla kolem ní, pak se křik rozlehl po schodech a nakonec ho umlčelo bouchnutí dveří v patře.

Vesper několik minut mluvila, odmítnutí ze strany svého dítěte zapuzovala řečmi o větších věcech. Stále nadšeněji rozkládala rukama. Kolem stolu seděla trojice mužů a poslouchala ji: její otec, její strýc a její milý.

Reela zůstávala nahoře. Občas zaslechli, jak skáče po pokoji a piští. Vrzání prken a pronikavý smích byly stále hlasitější.

Vesper se pokoušela nevěnovat tomu pozornost, ale prave víčko jí cukalo do rytmu s každým novým vyrušením.

„Což znamená,“ prohlásila na závěr, „že budeme mít místo k setkávání a řešení potíží, ale navíc budeme vytvářet nový způsob života, kde budeme místo boje napřed mluvit.“ Při další ráně shora sebou prudce škubla. „Kde budou děti jako Reela moci vyrůstat, aniž poznají strach.“ Odmlčela se, ale nikdo nic neříkal. „No, co si myslíte?“

Pohlédla jim do tváří. V té Ranařově se zračila křehká rovnováha, podpora smíšená s obavami. Její otec se díval se zakaboněným čelem do stolu. Na Jemovi byl patrný pouze vztek.

Panující napětí téměř nenarušilo ani několik tlumených úderů a výkřik shora.

Ranař se naklonil a tichým hlasem pronesl: „Myslím, že se pokoušíš o něco hodně smělého.“

„Ale?“

„Ale nevím jistě, jestli je císařství připravené. Brala jsi v potaz, jak by to mohlo ublížit Reelee?“

Vesper zavrtěla hlavou. „Dělám to pro Reelu a všechny ostatní jako ona. Neměla by se schovávat ve stínech jenom proto, že císařství je příliš úzkoprsé, aby se vyrovnalo se změnou!“

„To souhlasím, ale riskuješ, že z ní uděláš terč.“

„Ale když jsi šel do Zářícího města ty, strýčku, neschovával ses.“

Ranař se smutně usmál. „To je pravda, ale přišel jsem o své vlastní vůli a věděl jsem, co mi hrozí. A přijetí se mi dostalo, až když jsem se očistil od nákazy, a stejně je podmíněné tím, že budu žít tady za městem.“

„Tak by to být nemělo. Tohle se chystám napravit.“

„Obyvatelé císařství tě dosud následovali, protože jsi postupovala pomalu, ale kdyby ses začala přímo vzpírat zákonu Sedmy... Tohle by mohlo skončit špatně pro nás všechny.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Vespeřin otec se dál mračil na stůl.

„Viděli jsme stoupat krychli,“ řekl Jem. „Udělala Sedma něco?“

„Ne. Jen odletěla, že by do vesmíru? Nevím, a abych byla upřímná, je mi to jedno. Už jsme na ni čekali až moc dlouho.“

„Co budeš teď dělat?“

Pohlédla na něj se zmateným výrazem. „Přesně to, co jsem měla v plánu dělat dřív. Jestli se Sedma rozhodne situaci zlepšit, možná se vrátím a budu tady žít. Do té doby nás potřebuje císařství.“

Jem polkl. „Ale... to se nebojíš?“

Překonala vzdálenost, která je dělila, a vzala ho za ruku. „Samozřejmě že se bojím. Ale to mě nezastaví.“

„Nás,“ upřesnil Ranař. „Nezastaví to nás. V tomhle jsme zajedno. Celá rodina.“

„To ráda slyším. Vlastně se mi ulevilo. Myslím, že můj plán bez vás nevyjde.“

Ranař se usmál. „To zní zlověstně.“

Vesper mu úsměv opětovala. „Chci, abys vedl zdejší lidi tak, jak jsi vedl mě.“

„Nejsem žádný učitel.“

„Já ani žádného nechci. Chci někoho, kdo jim může říct něco o životě za mořem. A chci, abys jim pomohl osvojit si myšlenku, že ne všichni démoni jsou stejní. To jsem se jim pokoušela sdělit v tom svém proslovu, ale myslím, že mě nechápali. Je to pro ně moc velké.“

Ranař pomalu přikývl. „Nebude to snadné, ale pár nápadů bych měl. Možná jim povyprávím několik svých starých historek.“

„Ano, řekni jim o městě Verdigrida a o Těžké volbě.“

„Dobře.“

„A taky musíš promluvit o tamějších Uchvatitelových potomcích a o tom, jak tvoří součást města.“

„Řeknu jim to.“

„A myslím...“

Ranař se rozesmál a Vesper se k němu rychle přidala. A potom si oba začali připomínat staré časy a stržení nadšením střídavě zmiňovali různá jména. Vesper si nevšimla, že se Jem odkradl do zadní části kuchyně, aby si udělal nějaké silné pití. Její otec ho pozoroval s přimhouřenýma očima.

„A s Reelou si starosti nedělej,“ dodal Ranař. „Takhle obvykle nezlobí.“

„Nevím, jestli mě to uklidňuje nebo ne.“

„Zase sem přijde.“

„Bývala jsem... taky taková? A můžeš být upřímný.“

Ranař zavrtěl hlavou. „Ne, s tebou to bylo jednodušší. Ale žádné strachy, dostane se z toho. Myslím, že se jí po tobě prostě stýská.“

„Dává to najevo dost podivným způsobem.“

„Láska může lidi přimět k velice prapodivnému chování.“ Zdvorně zakašlal. „Neumím si představit, odkud to Reela má.“

Jem si odkašlal. Sklenku v ruce už měl z poloviny prázdnou. „Kdy nás opustíš?“

„Brzy.“

„A jak dlouho budeš pryč tentokrát?“

„To nevím.“

„Měsíc? Šest měsíců?“ Zatímco mluvil, dolní ret mu poklesl.

„Rok? Dalších pět roků?“

„Řekla jsem ti, že nevím.“

„Ranař má pravdu, vystavíš nás nebezpečí. Zářící město nás nenávidí.“

„To je směšné.“

„A proto nás špehuje Zornice? Nejspíš nás odposlouchává i teď.“

„Zornice musí sledovat celý svět. Ta sotva ví, že existujete!“

Jem vyprázdnil sklenku a vstal. „To mi něco připomíná.“

„Kam jdeš?“

„Nikam. Jestli si to rozmyslíš, klidně se ke mně můžeš přidat.“

Vesper zamrkala, aby zahнала slzy. „Já to musím dělat, copak to nechápeš?“

„Ano,“ odpověděl Jem trpce. „Chápu.“ Odešel z kuchyně. Krátce na to bouchly vchodové dveře.

Rytmické rány shora přerušilo hlasité zadunění, následovala krátká pauza a potom se ozval nářek, vréštivý a vytrvalý.

Vespeřin otec pohlédl vzhůru a poté se podíval na Vesper.

Ta skryla tvář v dlaních. „Teď ne... nemůžu.“

Její otec se s povzdechnutím postavil. Letmo se dotkl Ranařovy ruky, obešel stůl, aby položil ruku na rameno Vesper, a potom odešel.

Slyšeli jeho kroky na vrzajících schodech, jak otevřel a zavřel dveře. Pláč zeslábl, začal se nad nimi pomalu pohybovat zleva doprava. Postupně utichl.

Do ticha promluvil Ranař: „Nechceš jít za ní nahoru? Chybíš jí.“

„Dobře. Potom si budu muset promluvit s Jemem, dokud mě nerozptyluje nic jiného. Jsou určité věci, které mu musím říct mezi čtyřma očima.“

„Hodně štěstí.“

Zasmušile na něj kývla a vydala se nahoru. „Díky.“

Jednat se svou dcerou bylo pro Vesper v jistém smyslu náročnější než spravovat říši. Když Reelu předávala zpět svému otci a pouštěla dům, pociťovala úlevu.

Jema našla stát na úpatí kopce, kde upíral oči k Zářicímu městu, což jí připomnělo časy, kdy totéž dělávala i ona sama.

„Tak uvidíme,“ zašeptala k meči, zatímco se pomalu ubírala ze svahu, dokud nestanula vedle Jema. „Ahoj. Bude ti vadit, když tu budu s tebou?“

Nevrle pokrčil rameny.

„Podívej,“ začala, jen co sňala meč z ramene a položila ho na zem. „Mrzí mě, že tady nejsem.“

Tváří se mu mihl provinilý výraz, který jako by někdo vzápětí sfoukl. „Podívej, Vesp, já se omlouvám za to, co jsem tam řekl. Od chvíle, kdy se nám doneslo, že se vracíš do Zářicího města, jsem čekal, až sem zase přijdeš, a na sklonku každého dne jsem nechápal, proč jsi to ještě neudělala. Říkal jsem si, že přijdeš zítra nebo pozítří a že se těšíš, až nás budeš mít zase nablízku. Věř tomu nebo ne, ale vzrušovalo mě to.

Dokonce jsem plánoval určité hezké věci, které bychom spolu mohli provést.

A když ses nakonec přece jenom objevila, neuplynulo ani pět minut a začala jsi mluvit o tom, jak zase odejdeš. Další dlouhá cesta přes moře... prostě jsem tomu nemohl uvěřit. Pak už jsem se přestal ovládat.“ Křivě se na ni usmál. „Ale myslím, že to poslední ti asi došlo.“

Výraz mu oplatila. „Tak trochu jsem to tušila.“

„Víš, ze všeho nejmíň jsem tě chtěl zase odehnat.“

„Vím. Proto jsem tady.“ Přikývl a z jeho postoje vyprchaly poslední zbytky napětí. „Chtěl bys začít znovu?“ zeptala se. „Dělat, že jsem se právě vrátila?“

„Prosím.“

Bavili se, občas se opatrně dotkli prsty, vyhýbali se nepříjemným pocitům, aby si našli cestu k těm příjemným. Když začala zapadat slunce, rozhovor už plynul snadněji. Jema nevyhnutelně prostoupila tesknost, protože se vraceli ke svým prvním společným dnům. Upřímně se zasmáli, a když smích dozně, v Jemových očích se objevila vážnost.

„Stýskalo se mi po tobě.“

„Mně taky.“

„Hrozně nerad to teď kazím,“ řekl Jem, „ale musíme si promluvit o Reele.“

„Dobře. Dneska s ní bylo těžké pořízení. To je vždycky takhle hlučná?“

„Ano. Jenže za to nemůže ona, ale tvůj otec.“

„Jak to?“

„Tak třeba proto, že ji až moc rozmazluje, a taky proto, že jí úplně všechno odpustí. Když Reela něco rozbije nebo zlobí a já jí vynadám, on ji jen zvedne a přivine si ji do náruče. Tím mě naprosto shazuje. A taky mi věnuje takový zvláštní pohled, víš jaký?“

Povzdechla si. „Ty pohledy znám.“

„Jako bych to byl já, kdo udělal něco špatně.“

„Zkoušel ses o tom pobavit se strýčkem Ranařem?“

„Ano, ale ten je stejný jako tvůj otec. Reelino chování mu většinou připadá legrační. Pěstují u ní špatné návyky a brání mi, abych to vyřešil.“

„Než odjedu, promluví si s nimi, šlo by to?“

„Šlo. Děkuju. Podívej, stmívá se. Nejspíš bychom se měli vrátit domů.“

„Zůstaňme tady ještě chvíli.“

„Ochlazuje se.“

Sevřela mu obě ruce. „Ale já jsem teplá, pamatuješ?“

V Jemových očích se objevil poněkud jiný odlesk. „Myslím, že ano, ale už je to dost dávno. Budu potřebovat opravdu hodně osvěžovat paměť.“

Vesper k němu přistoupila, rukama ho objala kolem pasu a políbila ho. Jeho nos cítila na líci jako kostku ledu. Lekla se, když jí stiskl boky.

Opět ho políbila, přitáhla si ho pevněji k tělu.

Ukázalo se, že Jem osvěžovat paměť příliš nepotřeboval. V tomto ohledu mu sloužila velmi dobře. Navzdory tomu, nebo možná právě proto, zůstali venku ještě dlouho po západu slunce.

KAPITOLA DVĚ

Vesper odešla následujícího dne. Její otec ji sledoval, jak pochoduje k pobřeží s kozlem a svou osobní gardou Andělských rytířů, tvořící Řád Zlomených čepelí. Všichni jí byli oddáni, byli jí osobně zavázáni. Zbroje se jim na slunci blyštily, hrdost dodávala jejich pohybům na ráznosti.

I když z nich byl pouhý flíček na obzoru, Vespeřin otec za nimi hleděl i poté, co tento flíček zcela zmizel.

Nakonec, když nepopíratelně zmizela i vzpomínka na něj, si povzdechl a otočil se směrem k domovu.

V Zářícím městě byl obnoven dřívější provoz, všichni obyvatelé se vrátili ke svým stanoveným úkolům. Něco se však změnilo, i ty nejjednodušší úkony prostupovalo vzrušení. Dvojice Duiných soch, které stály po obou stranách jižní silnice, byla očištěna. Zahrady, které se zanedbaně ovijely kolem mohutných platinových sloupů, byly upraveny. Opětovného přešetření se dočkaly knoflíky uniforem a těla zaujala o něco vzpřímenější pozici. Směsice obav a vzrušení se stala palivem pro úsilí o dokonalost.

Aniž někdo něco výslovně domlouval, sbory dětí se scházely k dalším devótním shromážděním. Cvičící se panoši mnohem více litovali svých chyb a rytířští učitelé je o to více trestali.

V tiché přičinlivosti a šeptaných dohadech uplynulo několik dní.

Podobně jako většina obyvatel Zářícího města i Vrchní rytíř trávil volné chvíle s pohledem upřeným na oblohu. Někdy v noci měl dojem, že vidí svatyni Sedmy jako novou hvězdu třpytící se na nebesích. Jelikož Nositelka Gamina meče byla na cestách a Pokora setrvávala v tiché meditaci, mimo jeho dosah, bylo na něm, aby připravil císařství na další vývoj.

Nebylo možné popřít, že se blíží změna. Konejšil se představou, že odměnou za jejich dobrou práci bude návrat Sedmy, že on i jeho lid si konečně zaslouží přijmout požehnání nesmrtelných ochránců. On sám dělal všechno pro to, aby to byla zásluha oprávněná, nabádal své lidi, aby se ještě více činili, aby byli lepší než kdy předtím. Zářící město se každý den chovalo, jako by bylo na přehlídce, jeho občané se odívali do svých nejlepších šatů a cílevědomě se pohybovali blyštivými chodbami. Každý kout byl vysmýčený, každé zařízení vyčištěné a všem obyvatelům, již nespĺňovali vysoké nároky Vrchního rytíře, byla zadávána práce, která jim znemožňovala chodit mezi ostatní.

Když se Vrchní rytíř konečně dočkal návštěvy, byl připraven, zbroj nádherně vyleštěnou. Dvacítka vojáků čekala v pohotovosti na jeho povel, ať už bude jakýkoli.

Promítala se před ním dobře známá silueta Pokory, profil vykreslený křivkami světla. Navzdory důležitosti situace se nezdála jiná, ale to od ní ani neočekával. Pokora se Sedmou den co den komunikovala, její život byl řetězcem prazvláštních událostí spletených krátkými úseky spánku. Svět Sedmy byl její všedností.

„Vrchní rytíři.“

Zasalutoval. „Pokoro.“

„Netvař se tak vážně, starý příteli. Raduj se. Neboť žijeme v nádherných časech. Promluvila Sedma, opět na nás září Její světlo a byli jsme vybráni coby nástroje vykoupení.“

„Jak mohu posloužit?“

„Pro Její potěšení máš shromáždit letku a připrav na cestu nebeský palác Alfy. Necht' se shromáždí na jižním pobřeží, u Šedobodu Tři.“

„Pokud mohu něco namítnout, Pokoro, Šedobod Tři je civilní přístav s pohnutou historií. Pro tak zásadní událost by bylo vhodnější Nebezemí.“

Nedočkal se okamžité odpovědi a přemýšlel, zda Pokora nad jeho slovy dumá, nebo jestli se přerušilo spojení.

„Špatně jsi to pochopil, Vrchní rytíři. Toto je rozkaz, nikoli doporučení. Svatyně tak či onak zahájila sestup a Alfa už vylétl. Blíží se k tobě, zatímco se teď spolu bavíme. Věřím, že až přiletí, všechno bude připravené.“

„On letí sem? Teď? Nechápu, jak...“

Ale obraz Pokory už zhasl. Vrchní rytíř zaklel, několika mrknutími se zbavil mihotavého paobrazu a začal štěkat příslušné rozkazy.

O několik minut později Vrchní rytíř stanul na úpatí stříbrných schodů. Někde vysoko nad ním se nacházela svatyně Sedmy a v prostoru mezi nimi se éterem řítíl Alfa.

Vrchní rytíř sem musel běžet a pod zbrojí byl celý zpocený. Pod ním se chvatně seřadilo několik Andělských rytířů, za jejichž zády se ještě honem šikovaly řady vojáků. Slyšel dusot posledních bot, ostré pohyby vojáků stavějících se do pozoru. Pak nastalo ticho.

Všichni stáli v dokonalé formaci a sledovali nebe v očekávání první známky přiletu Alfy.

Byť Vrchní rytíř dál nehnutě stál, jeho ústa se nezastavila — organizoval, prostřednictvím komunikačního zařízení vydával rozkazy, koordinoval letku. Aby vyhověl potřebám Alfy, povolal ji z celého císařství, čímž pobřeží a přilehlé kolonie připravil o ochranu.

Rozhlédl se, aby zjistil, jestli v Zářícím městě nezůstal Vesperin otec, jejich Vítěz, ale ten už město po svých opustil. Vrchní rytíř nad takovým výstředním zvykem zavrtěl hlavou. Vítěz nedošel daleko, teprve v té chvíli přicházel k bráně, ale rytíř ho zpět nepřivolał. Čekal je historický okamžik a on ho netoužil s nikým sdílet.

S využitím zvětšovací funkce v hledí přímo nad sebou rozeznal drobnou tečku, která rychle rostla. Srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. Nepřestával se potit i přesto, že se nadále nijak nehýbal.

Ve zbývající chvíli se zamyslel, jaké přivítání by bylo nejvhodnější a jak by mohl nejlépe zařídit, aby vypadal pokorně a silně zároveň.

Alfa se mezitím dál řítíl z oblohy.

Myslí Vrchního rytíře vířily nesouvislé myšlenky.

Možná jsem měl nebeský palác Alfy povolat sem, místo abych ho posílal do Šedobodu Tři.

Bylo by lepší na počest příletu Alfy zpívat, nebo zůstat zticha?

Je divné, že jsem nesvolal občany, aby ho tu uvítali? Určitě je lepší mít přichystané malé, ale dokonale zformované uvítání než velké a ošklivé. Narychlo by se muselo zorganizovat příliš mnoho lidí. Tohle je lepší. Jsem přesvědčený, že tohle je lepší.

Myslím, že píseň by byla vhodnější. Ano, píseň bude nejlepší a já ji budu předzpívat. Představa, jak zpívá a jeho rytíři tvoří doprovodný sbor, mu byla příjemná. Připadala mu správná. *Ale jakou píseň? přemýšlel.*

Alfa už byl blízko, křídla přitažená k bokům. Vrchní rytíř se nadechl, aniž stále věděl, jakým tónem začne.

Blíží se příšerně rychle. V břiše Vrchního rytíře začal hlodat zvláštní pocit, dojem, že něco není v pořádku. On nezastaví. On do nás vrazí. Je to nějaká zkouška? Zkouška našeho odhodlání?

Skoro slyšel Pokoru, jak ho plísni za snahu předpovídat činy člena Sedmy. Kdyby byl Alfa létající loď, nebo dokonce pták, pak by možná hrozilo nebezpečí, že včas nezpomalí. Jenže on se tyčil vysoko nad loďmi i ptáky, tyčil se vysoko nad vším, co si Vrchní rytíř dokázal představit. Pochybnosti proto zahnal potřesením hlavy, nechal v sobě narůstat úžas a rozezpíval se.

Bezchybně, jako by to měli nacvičené, se k němu připojili další rytíři.

Alfa se dál řítit k zemi a zrychloval.

On nezastaví! On nezastaví!

Vrchní rytíř sílícímu zděšení nevěnoval pozornost a dál zpíval, přimknutý ke své víře.

A nakonec se stříbrná křídla Alfy přece jen rozevřela, přešel ze střemhlavého pádu do skluzu, prohnal se přítomným nad hlavami, prohnal se jejich písni, umlčel je a letěl dál, Vrchního rytíře a jeho druhy nechal za sebou.

Všichni se bezděčně otočili, aby jako řada nechápavých tváří sledovali jeho další postup.

„Pane?“ zeptala se jedna rytířka s nepříjemným rozechvěním v hlase. „Co to znamená, pane?“

Dobrá otázka, pomyslel si Vrchní rytíř. Co to znamená? „Vyneste mě do vzduchu!“ křikl. „Vydáme se za ním.“

Cesta k přistávacímu sloupu trvala příliš dlouho. Přesun v kabinách, které je vynášely na vrchol sloupu, trval příliš dlouho. Vrchní rytíř cítil, jak se Alfa stále vzdaluje. Vynadal si, že něco takového nepředjímal. Jako hlupák si představoval, že si Sedma potrpí na uvítání nebo přehlídkách. Nad tyto věci se povznesli. Alfa musel před svými bratry a sestrami

přiletět z nějakého důvodu, aby vykonal něco velkolepého pro dobro císařství. A třebaže Vrchního rytíře nenapadalo, co by to mohlo být, byl odhodlaný se toho účastnit.

Do létající lodě se s ním vešla pouze hrstka Andělských rytířů, ostatní byli nuceni usednout do pozemních prostředků.

Uháněli na jih, přes úhledně upravené stráně a vysoké rovné řady stromů, které při pohledu shora vypadaly jako body na mřížce.

Hlášení o postupu Alfý přicházela přerušovaně a nepravidelně. Úsečná pozorování sdělovaná užaslými slovy přímo do ucha Vrchního rytíře. Nesmrtelný letěl v přímce, ale když jeho trasu přenesli na mapu, Vrchní rytíř s překvapením zjistil, že je Alfa nevedl nejkratší cestou do Šedobodu Tři.

Přijal hovor od jednoho ze svých vojáků. „Mluvte.“

„Je tady, pane. Vidím ho!“

Vrchní rytíř si nechal potvrdit vojákovu pozici. Vesnička, které její obyvatelé říkali Píle. Nebylo na ní nic významného. Ve skutečnosti nebyla spojena s žádnými většími osadami, což kupce nutilo ubírat se do ní pěšky po tvrdých stezkách. Odlehlé místo, víceméně zapomenuté.

Je možné, že si ji Alfa vybavuje jako něco důležitějšího? Je to významná lokace, kterou jsme nevědomky opomíjeli?

Opět se pozorností vrátil k vojákovi. „Co dělá Alfa teď?“

„Krouží, pane.“

„Jen krouží?“

„Ano, pane.“

„Tak zůstaňte na místě. Zanedlouho jsme u vás. O případných změnách mě dál informujte.“

„Něco uviděl, pane. Teď se... řítí dolů.“

Voják ze své pozice odpálil světlici a létající loď k ní ihned zamířila. Píle byla bezútěšná kamenitá osada. Energetické jednotky a hlavní shromaždiště byly zbudovány pod zemí spolu s polovinou obydlí, ale Píle se během let rozrůstala, pří-

mo ze zdí vybíhaly prosté přístavby. Žádná z těchto přístaveb neodpovídala běžnému standardu a jejich počet poukazovalo na mnohem větší osídlení, než se v současnosti u Píle uvádělo.

I bez pomoci světlice bylo zřetelně vidět, kde Alfa přistál. Kruh spálené trávy obklopoval čerstvý otvor v zemi, nový vchod do podzemní spleti místních tunelů.

Snesli se k zemi, a jen co loď dosedla, vyskákali ven a hnali se k jámě. Půda u okraje nebyla pevná a ne jeden rytíř se neohrabanež zapotácel ve snaze udržet se na nohou.

Okolní vzduch jim připadal jaksi nabitý a zlostný, těžko se jim dýchalo.

Vrchního rytíře při pohledu dolů přepadla nenadálá obava, co spatří. Pod sebou uviděl Alfů ze Sedmy s taseným mečem, jenž se tetelil na pozadí pomalu doznívajících ozvěn písně.

U stříbrných nohou nesmrtelného ležela šmouha popela tvořící přibližnou siluetu lidského těla.

Alfa pozvedl druhou ruku. V ní držel černé hledí bez výrazných prvků. Vrchní rytíř už ho viděl na vyobrazeních. Šlo o druh zbroje, již měl v oblibě První, největší a nejmocnější ze zbylých démonů.

Uvědomil si, že pohledem téká k očím Alfy. Jejich modř působila jako druhá obloha, lepší obzor. Když Alfa promluvil, každé slovo Vrchního rytíře hluboce zasáhlo, jako rána kladivem do hrudi. „Píle je nakažená.“

„Obec okamžitě evakuujeme, zničíme ji, vyčistíme půdu a obyvatele pošleme do očištných středisek.“

Hledí se v pěsti Alfy pomačkalo. „Zničit, ano, vyčistit, ano. Ale nikdo se pryč posílat nebude.“

Vrchní rytíř při takové představě naprázdno polkl. Právě se díval na počet obyvatel Píle. Byly jich stovky a všechno to byli pravděpodobně konzervativní lidé. *Opravdu většina nic netuší? Opravdu s Prvním tajně spolupracuje pouze hrstka místních?*

Zatímco takto uvažoval, tasil meč. Jeho rytíři už tak učili. Všechno ostatní by bylo aktem vzdoru.

Nenásledovaly žádné další úvahy. Andělští rytíři se dali do zpěvu, jejich meče zaplanuly životem a Píle se vznítla.

Vespeřin otec při dlouhé cestě z města kynul vojákům. V nekonečném řetězci pozdravů a odpovědí, gest a zdvořilých úsměvů. Poslední dobou získaly na ostroti, byly vyčerpávající svou precizností.

Za chůze se mu pohybovaly rty, tiše počítal kroky, dokud nebyl daleko za vnějším okrajem města. Potom zastavil, dychtivě si zatahal za límec a uvolnil popruhy zbroje.

Došlo na dlouhý nádech a dlouhý povzdech. Když se uvolnil, jeho postoj se změnil.

Následující úsek cesty pokračoval volnějším tempem, vzpomínky na prožitý den se mu míhaly tváří ve sledu podmračených pohledů, nadzvednutého obočí a občasného úsměvu.

Vrchní rytíř mu mnohokrát nabídl pokoj ve městě nebo odvoz domů, ale on odmítl. Vrchní rytíř nechápal proč, rozhodnutí nicméně toleroval z úcty k jeho minulým činům a zásluhám.

Vespeřin otec zpomalil, zastavil se. Ohlédl se přes rameno, ale nic nespatriil. Potom, postupně, jako by mu hlavu zvedala neviditelná ruka, vzhlédl k obloze.

Zvedl ruku, aby si zastínil oči, zamžoural ve světle večerních sluncí. Z nebe se snášel sotva rozeznatelný útvar, vzdálené, ale stále bližší těleso. Krychle.

Vracela se svatyně Sedmy.

Na způsobu jejího sestupu bylo ve srovnání s výstupem něco jiného. Nebyl rychlejší, ale cílevědomější.

Díval se na ni a navzdory paprskům mu temněla tvář.

Kvůli svatyni mu trvalo mnohem déle, než si všiml pohybu na úrovni země. Ze Zářícího města vyklouzl jiný útvar.

Kovový mechanizovaný had, válečný stroj určený k přepravě Andělských rytířů a vojáků. Pásky ho svižně táhly krajinou, směrem k němu. Směrem k jeho domovu.

Přestal civět, otočil se a dal se do běhu.

O několik kilometrů dále stál na kopci Jem a u oka si přidržoval otlučený dalekohled. Viděl v něm vysoké platinové sloupy se zeleným krytím, zahrady zdobící jejich boky listnatými spirálami. Tyto sloupy jasně vymezovaly hranici Záříciho města. Další hranice, neviditelná, se táhla podél jejich obvodu, šumící energetická stěna, která měla držet demony zkrátka. Stěna i sloupy byly Jemovi ukradené, zajímalo ho něco jiného. Jeho snaha najít svatyni Sedmy však byla odsouzena k nezdaru. I při plném zvětšení byla krychle pouhým neurčitým tetelením.

Pustil se dolů ze stráně. Ranaře s Reelou nechal doma. Dvakrát klopýtl na nerovném terénu, protože veškerou pozornost upíral k obloze.

Konečně na krychli zaostřil a spatřil ještě na něco. Napřed si myslel, že je to pták, ale na ptáka to bylo příliš blízko svatyně. A mělo to zvláštní tvar. Bylo to mnohem větší než jakýkoli divoce žijící tvor na tomto konci světa.

Svatyni opustil jeden ze členů Sedmy.

Letěl směrem k Jemovi.

Dole na zemi s ním udržoval krok kovový had. Na dálku se zdálo, jako by přes kopce klouzal jako člun na vlnách.

Jem dalekohled málem upustil. Sevřel ho strach, starý přítel s pevným stiskem. Měl jen několik vteřin, aby zareagoval. Pokud ho ještě nezahlédli, byla to jen otázka času. Ohlédl se k domu, pomyslel na Ranaře, na Reelu. Strach ho sevřel ještě pevněji. Nemohl nic dělat. Pokud ho uvidí, budou ho soudit a zjistí, že se vymyká požadavkům. Pokud uvidí Reelu — zavrtěl hlavou, myšlenku rázně utal.

Děs mu nedopřával čas na přemýšlení. Přikrčený mezi kopci zamířil k jistému cíli. Nikoli k Zářicímu městu a blízkým se silám, nikoli k domovu, ale pryč, k úkrytu, kde divoce rostly stromy.

Odtamtud vyhlížel, třásl se mezi listím.

Jeho dceři hrozilo nebezpečí. Potřebovala ho! Puzení hned se za ní vydat zarazil starší, cyničtější popud. Nedostal by se k ní včas a jakýkoli hrdinský čin z jeho strany by byl sebevraždou. Jaké naděje si mohl dělat jeden člověk proti nesmrtelnému a proti ozbrojené moci císařství?

Žádné.

Jem už jednou povstal, kvůli své matce, a léta za to platil. Vzpomínky byly ostré jako nůž, stále bodaly. Poučil se z minulých chyb, utvářely ho.

Ale Reela ho potrebovala!

Zavrtěl hlavou s vědomím, že za ní nemůže jít, a nenáviděl se za to. Lepší bylo vyčkat, vybrat si správný čas. A kdyby ten čas nenastal, lepší bylo žít. Tato slova si zopakoval podruhé, potichu, trpce a přiměl se je polknout.

Delta ze Sedmy se vznesla vzhůru na stříbřitých křídlech. Neletěla už dlouho, příliš dlouho.

Za ní, jako zrcadlo, letěl její bratr Alfa. Ten zamířil k pobřeží, pátrat po jiné kořisti.

Byly vydány rozkazy, byli mobilizováni zasloužilí. Zanedlouho začne očista. Myšlenka na ni Deltu tížila v mysli. Poněvadž vedle jejich lidí selhali i oni.

S plány Alfy souhlasila. Byl první z nich, ten nejsilnější, a ona jeho cílevědomost obdivovala. A přesto... Přála si, aby existoval jiný způsob, jak obnovit dokonalou vizi stvořitelky.

Ačkoli byla vzhůru a opět činorodá, přetrvávalo v ní vyčerpání a hluboký smutek, který v sobě nosila i v prvních dnech.

Vynořil se před ní příbytek. Dva domy, ošklivé, neuspořádané tvary. Nebyl na ně příjemný pohled. Proč se pozůstatek její sestry rozhodl přebývat právě zde, a ne po jejich boku?

Přistála, chodidly navázala jemný kontakt se zemí, křídla složila za sebou jako plášť.

Aniž na ni zapůsobilo, co viděla, a přesto zvědavá, zda objeví ono skryté, co je na zdejším místě přitažlivé, rozhlédla se kolem dokola. Její rytíři ji zatím doháněli, slyšela syčení hada, který je vezl v osmisetmetrové vzdálenosti.

Menší stavba neměla dveře. Delta k ní přistoupila a zjistila, že jde o příbytek pro zvířata a nic víc. Zdálo se, že navzdory veškerému prostoru v něm prodlévala pouze jedna věkovitá koza.

Koza, podrážděná nenadálým vyrušením, k Deltě vzhlédla.

Ta jí očima připomínajícima bezútešné zimní mraky pohled opětovala. Viděla ubývající sílu a mnoho vad, ale všechny byly přirozené. Na zvířeti neulpívala žádná nákaza. Nebyla zdrojem zkaženosti, kterou Delta cítila z nějakého blízkého úkrytu.

Vydala se směrem k hlavnímu domu.

Koza si za ní posměšně odfrkla.

Delta si jí nevšímalá, přitahovaly ji přetrvávající ozvěny sestřiny podstaty. Kovové prsty se otřely o nerovnou zeď. Kdysi zde spočíval Gamin meč. Vycítila slabý otisk spokojenosti, klidu.

Lačně se tímto dojmem nechala zalévat. Až příliš brzy pominul. A nestačil.

Přešla ke dveřím a otevřela je.

Blížily se k ní rychlé kroky a hlas, hlučný a vysoko posazený. „Já jsem kousavá koza! Mée! Mée! Ham! Ham!“

Objevila se před ní holčička. Neupravená, špinavá, nakažená.

Delta natáhla ruku k živoucímu meči u svého boku, sahala po jílcí.

Holčička ji uviděla stát ve dveřích a prudce zastavila, hlásek úlekem utichl.

Delta našla meč, sama na rozpacích. Neuměla si představit, že Gama připustila, aby toto nakažené stvoření žilo. Nedávalo jí to smysl.

Holčička našla svůj hlas a rozkřičela se.

Pomalu k ní přišel jakýsi muž a vlídně ji konejšil. „To nic, Reelo, to nic. Už jsem tady s tebou.“ Jednou rukou se nepřestával zlehka dotýkat stěny, nechával se jí vést k nařikající dívce.

V Deltiných očích měl zjizvenou podstatu. U okrajů přetrvávaly náznaky nákazy, pozůstatek něčeho mnohem horšího, co odhořelo, něčeho ve středu, kde kdysi míval oči.

Ustrnul a naklonil hlavu směrem k Deltě. „Haló? Haló? Je tu někdo?“

Delta neodpovídala, jilec meče pevně sevřela v pěsti. *Kvůli tomuto Gama odvrhla naši lásku?*

„Vím, že tady jsi. Co chceš?“

Delta zavrtěla hlavou a odvrátila se.

Opodál doklouzal kovový had, zastavil a z otevřeného chřtánu vydával vojáky. Ti před Deltou poklekli a počkali, než odejde, aby mohli vykonat své rozkazy. Nespatřila nic, co by jí přimělo se mezi ně vměšovat.

Když se vojáci vydali k domu, padla na kolena, zdrcena utrpením.

Brzy k ní dospěly zvýšené hlasy.

„Já neustoupím! A svůj dům neopustím! Před lety jsem úspěšně podstoupil vaše zkoušky. Vysloužil jsem si právo tady být.“

Rytířovu odpověď zesílila jeho helma. „Tento dům je nakažený. Bude očištěn. Když neodejdete, budete očištěni spolu s ním.“

„Spojte se s Nositelkou, ta tohle nestrpí!“

„Nositelka ve všech ohledech slouží Sedmě. Naše rozkazy pocházejí přímo od nich. Svlečte se, vyjděte z domu a okamžitě se dostavte k očistě.“

„Jen se s ní prosím spojte.“

„Máte šedesát vteřin, abyste se nám klidili z cesty.“

„Nedělejte něco, čeho budete litovat.“

Delta proti své vůli naslouchala.

„Máte padesát vteřin, neuposlechnutí pokynu bude vnímáno jako vzpoura.“

„Já neodejdu. Jestli se chystáte ublížit nevinnému děvčeti, budete si muset poradit se mnou.“

„Třicet vteřin.“

„Počkejte!“

„Dvacet vteřin.“

Rytíři nabili kopí.

„Deset vteřin.“

Po Deltině tváři se kutálela slza tekutého kamene.

Tančící plameny se odrážely v jantarových očích, které se rozšiřovaly děsem. Na stráni zpomalil, vnímal, co vidí. Když spatřil Ranařovo sežehnuté tělo ve dveřích, úplně zastavil. Vytryskly mu slzy, rychlé a vypasené tekly po zkrabacených lících. Jednou rukou si zdrceně drásal hrud. Z úst mu nevycházel žádný zvuk, ale otevřel je a zkřivil žal.

Jeho domov se proměnil v pohřební hranici. Z těch, jež miloval, zbyl popel. On sám byl opět tulákem.

Ale nad praskotem plamenů se ozval zvuk, téměř ztracený, známý hlas. Úpěl.

Tulák vycenil zuby, zaťal pěsti a opět se dal do běhu, kolem klečící okřídlené postavy, kolem kruhu rytířů s kopími dštícími oheň. Křikem ho varovali, ale pozdě, byli příliš překvapení, aby ho zadrželi.

Před vchodem do domu, kde bylo největší horko, uhnul a dovnitř se vrhl bočním oknem. Fušerská práce byla procentokrát výhodou, tělem vyrazil z rámu celý plát uměloskla.

Ztěžka dopadl na podlahu. Místnost už prostoupil kouř, v němž prostor působil cize. Tulák se držel u země, zakrýval si ústa a postupoval kupředu.

Ze všech stran na něj dotíralo horko, tlačilo na jeho obnaženou kůži, při nádechu ho svíralo bolestí.

Zastavil a na okamžik snášel nepříjemné pocity, aby se zaposlouchal.

Hlas se jako siréna nesl z kuchyně. Tulák ho následoval, dokud si nepřidřepł u kuchyňského stolu. Vlezl si pod něj a tváří v tvář se setkal s Reelou.

Dívala se na něj, nesouvisle vyla, z nosních dírek jí vybublával hlen, který se mísil se slzami a sazemí.

Tulák zvedl prst a přiložil si ho ke rtům.

Aniž přestala popotahovat, jeho gesto napodobila.

Tulák přikývl, rozhlédl se, mhouřil v dýmu oči, až našel, co hledal. Reelu zanechal pod stolem, stáhl z háku svůj starý kabát a přesunul se k nádrži s vodou. Za mohutného kašlání do nádrže kopl a kopal do ní, dokud nepukla. Když z ní vyrazila voda, podržel pod ní kabát, otáčel ho, namáčel a nakonec vyrazil zpět k Reelině schoulené siluetě.

Ztrácela se v kouři, který se dral stále níže. Nepohnula se, ke rtům stále tiskla pevný, byť trochu rozechvělý prstík.

Tulák sáhl pod stůl, popadl dívku za ruku a přitáhl si ji k boku. V zoufalství kolem sebe mávala ručkama, snažila se k němu přitisknout, ale než ho dokázala sevřít, přetáhl jí přes hlavu promáčený kabát a zavinul ji do něj.

Reela zalapala po dechu, ale nevykřikla.

Tulák si ji v kabátu vyzvedl do náruče a vyrazil k nejbližšímu oknu. Už ho neviděl, kouř ho nutil kličkovat kuchyní výlučně po paměti.

Ta ho o několik centimetrů zradila. Bolestivě narazil do stěny, než se přece jen ohněm prohnal ven, proběhl popraskaným umělosklem, které se nárazem roztříštilo, a v oblaku kouře se vykutálel do posledních zbytků večerního světla.

Chvilí dřepěl v trávě a ztěžka oddychoval. Zbroj měl zčernalou, ale nepoškozenou, doutnala, avšak nehořela.

Pak rozhrnul kabát, aby zjistil, jestli Reela stále dýchá. Dýchala, trhaně a dychtivě. Opět ji zvedl a vyrazil s ní na útěk.

Spatřili ho Andělští rytíři, kteří stáli kolem domu. Z čipu do čipu si předávali rozkazy. Ti, co byli nejdál, přibíhali, ostatní se stahovali k sobě, aby Tulákovi znemožnili utéct. Nejbližší rytířka mu zastoupila cestu. „S tebou v žádném sporu nejsme, Vítězi! Polož tu...!“

Tulák loktem narazil do rytířčiny přílby, a když se odpotácela, zhodnotil situaci. Neměl kam utéct a nablízku neměl ani žádné spojence, na něž by se mohl obrátit.

Presto dál utíkal.

Rytíři pozvedli kopí a po Tulákově pravici vyšlehl oheň, který ho nahnal doleva, odkud se vzápětí přihnul další zášleh, který se ho pokusil znehybnit.

Tulák sehnul hlavu, zvedl ruku a téměř celý se pod ním prosmýkl. Aniž věnoval pozornost syčení na zádovém plátu, hnal se dál, dokud nepřiběhl ke klečící Deltě.

V takové blízkosti příslušnice Sedmy se rytíři neodvažovali pálit. Odložili kopí a tasili své zpívající meče.

Vzduch se rozechvěl nenadálou písní a Reela, zvukem ostře zasažená, sebou v Tulákově sevření trhla.

Když se rytíři přeskupili do kruhové formace, Tulák pohlédl na klečící Deltu. Připadalo mu, že nic nevnímá. V obličejí jí zasychala kamenná stružka.

Posunul si Reelu do podpaží a opatrně natáhl ruku.

„Ustup!“ přikázal mu jeden z rytířů. „Dotknout se jí je hřích!“

Když bylo zřejmé, že jich Tulák nedbá, další rytíř k němu přistoupil se zdviženým mečem.

Tulák zatal zuby a uchopil jílec Deltina meče.

Nic. Žádná bolest, žádná reakce.

Vymanil meč z Deltina sevření, máchl jím nahoru a do strany a otevřel ústa, aby usměrnil jeho moc.

Rytíři strnuli, ti nejbližší v ohromení ustoupili.

Deltin meč, na rozdíl od těch jejích, nezazpíval. Stříbrná křídla se pevně ovinula kolem oka a zbraň Tulákovi v ruce připadala těžká, netečná.

Nejbližší rytíř se rychle vzpamatoval a vyrazil do útoku.

Tulák se zamračil, upřel na meč nevraživý pohled, potom jím silně zatřásl. Křídla se v důsledku toho ještě více uzavřela.

Už neměl čas. Odrazil první útok, potom druhý. Každá rána mu surově otrásla paží. Pouze Deltina přítomnost držela ostatní rytíře zkrátka a v přiměřené vzdálenosti. Zoufale si dávali pozor, děsilo je, že by mohli ublížit své milované nesmrtelné.

Jeden z rytířů Tuláka rozptyloval, zatímco ostatní k němu společně postupovali zezadu.

Tulák se ohlédl přes rameno a jen tak tak se mu podařilo vykrýt další výpad. Úder ho však srazil na koleno, Reela mu vyklouzla z náruče a odkutálela se stranou.

Rytíř, s nímž se dosud bil, ustoupil a pozvedl meč nad Reelino tělo. Ostatní už stáli za ním, připravení.

„Vzdej se, Vítězi. Toto je tvá poslední šance.“

Tulák meč sevřel oběma rukama a namířil hrotem na Deltin krk.

Chvíli se nic nedělo. Takové rouhání nikomu dosud ani nepřišlo na rozum. V přilbách rytířů se odehrávala šeptaná porada. Odváží se? Opravdu dokáže Deltě nějak ublížit? Něco takové bylo zcela neslýchané a oni nevěděli, jakým protokolem se mají řídit.

Tulák se zadíval Reelee do očí, trhnutím hlavy jí dal znamení.

Dívka v tichosti vstala.

Omráčení rytíři přihlíželi, jak kolem nich prochází a starý kabát za sebou táhne jako deku.

Když došla k Tulákovi, přivinula se mu k noze.

Opět se chvíli nic nedělo. Rytíři se neodvažovali zaútočit, neodvažovali se nahlásit, co se děje. Ve svých paralyzujících obavách jakkoli zasáhnout se stali diváky hrůzyplného příběhu, který se kolem nich pomalu odvíjel směry, jež nedokázali pochopit.

Tulák se hrotem meče dotkl Deltina krku.

Ozvalo se jasně slyšitelné cinknutí, potom jí meč posunul pod bradu a přinutil ji vstát.

Dva rytíři si zakryli oči, pět dalších spustilo litanii Okřídleného oka.

Na záštítě meče se poplašeně rozevřela stříbrná křídla a oko se překvapením doširoka otevřelo.

Ve stejném okamžiku otevřela oči Delta, střetla se pohledem s Tulákem a přinutila ho tak vzhlédnout.

Delta si začala potichu broukat. Její meč na melodii navažal. Tulák si uvědomil, že se mu třesou ruce. Po celém těle se mu zatínaly svaly, chvěly se v rytmu s Deltinou melodií. Strnule, proti své vůli, stoupal na špičky.

Delta zvedla ruku a Tulákova ústa se otevřela. Sáhla do nich, prsty v nich nahmatala staré jizvy. Jako by četla hudbu, její píseň se měnila s tím, jak přejížděla po rýhách, poznávala jejich historii a příběh muže, který jimi byl poznamenán. Její hlas a hlas meče se rozladily, v disharmonii se staly výrazem zármutku a bolesti. Vzduch kolem nich potemněl, nabyl namodralého odstínu. Chvíli hrozilo, že začne jiskřit, potom pohasl, ruka se vzdálila, Delta si zakryla oči a z její písničky zbylo pouhé úpění.

Propuštěný Tulák se zhroutil a sevřel si hrdlo.

Po chvíli opět dokázal zaostřit. Uviděl Reelu, jak k němu vzhlíží s obavami i nadějí. Nepřestávala se držet jeho nohy jako tmavovlasé klíště.

Zamrkal na ni, potom povzbudivě kývl.

Uchopil meč jen jednou rukou, druhou vzal za ruku Deltu a vydal se pryč. Delta neodporovala, nechávala se vléct po jeho boku.

Tulák výrazně kulhal — na noze mu stále visela Reela. Jindy by výjev působil komicky, ale rytíři na něm nenacházeli nic zábavného. Uvolňovali mu místo, a když jim Deltiným mečem ukázal, aby ustoupili, uposlechli ho.

Delta se Tulákem nechala zavést do kovového hada. Vy-
táhl z něj řidiče. Reela se musela pustit jeho nohy a v hadově hlavě ji připoutal do jednoho ze sedadel. Sám se posadil do druhého. Pohlédl na ovládací zařízení a zachmuřil se.

Stiskl tlačítko, trhl pákou. Nic se nestalo. Vyčerpal další možnosti, manipulace nabývala na důraznosti, až nakonec syčení motorů přece jen zesílilo, had se odvrátil od hořícího domu a civějících rytířů a zamířil k pobřeží.

O tisíc padesát dva let dříve

Císařství Okřídleného oka třímalo nezpochybnitelnou moc. Obrovské soukolí tvořené miliony lidí, strojů a podstatou poháněných zbraní. Jeho účel byl prostý: chránit svět před pekelnou hrozbou.

Císařství bylo připraveno vykonat svou povinnost. Kolem planety kroužily kovové koule, které ji strážily před potížemi. Bdělé hlídky držela neustále na zemi i na moři Zornice, strážkyně císařství. Spousty rytířů den co den cvičily, staraly se, aby se jim neotupily smysly ani meče. Sladění, lidé s dušemi propojenými za účelem lepšího odolávání démonickému tlaku, s nimi cvičili jako živé štíty. Vojenské oddíly pochodovaly s podstatovými děly a odpalovači, držely trvalou stráž u Trhliny.

Se vším byla pouze jedna potíž.

Trhlina se dosud neotevřela.

Massassi, která byla jako jediná schopná vnímat její hrozbu, stvořila Císařství Okřídleného oka v reakci na blížící se invazi. Ale narodila se příliš brzy, lidstvo připravovala příliš brzy.

Zatímco její věrní sloužící hlídkovali, jiné hlasy nesouhlasně šeptaly ve stínech. Zpochybňovaly realnost hrozby, ptaly

se, zda by se ohromné prostředky potřebné k udržování vojska nedaly lépe využít jinak.

Massassi věděla, že teď se jí už nikdo neodváží oponovat, ale jiná otázka byla, co se bude dít, až tu nebude. A léta úsilí na sobě už cítila, cítila každý vyčerpaný stah svého zjizveného srdce.

Navzdory svým božským schopnostem stárla. Zemře a kůže jí odhnije z kostí dřív, než si démoni najdou cestu do její reality.

Ale stejně jako byla božstvem, byla mechanickou. Císařství bylo pouze komplexním řešením komplexního problému. S přisunem nových dat ho už mnohokrát modifikovala. Ani teď tomu nebylo jinak. S vývojem problému se musel vyvíjet i její výtvar. Pouze politici a hlupáci si myslí, že je něco dokončené nebo dokonalé. Massassi nebyla jedním ani druhým.

Svět zanechala v rukou svých velitelů a vrátila se do dílny, soustředěná na poslední projekt.

KAPITOLA TŘI

Kovový had se nenuceně pohyboval přes kopce, kopíroval jejich oblíny. Tulák v jeho hlavě manipuloval s ovládacími prvky. Svými gesty dával při provádění ostrých změn kurzu průchod zlosti.

Často se ohlížel přes rameno, ale Delta ze Sedmy v prostoru za nimi zůstávala schoulená, jako klidná socha. Její meč ležel na podlaze vedle Tuláka. I zbraň opět umlkla a pevně zavřela oko.

Reela na sedadle vedle něj potichu popotahovala. Zatímco vedle ní řídil, pokoušela se k němu přiblížit, ale pevně ji zadržovaly popruhy a veškeré její snahy hatily. Tváří se jí prohnal náznak pobouření a rozkvílela se.

Tulák se na ni podíval a prstem se dotkl rtů.

Reela ho napodobila.

Její nespokojený výraz vyprchal a Tulák se vrátil k řízení. Uklidněná Reela mu však dál věnovala pozornost. Po jeho vzoru natáhla levou ruku, aby prsty spočinula nad imaginárními tlačítky. Pravou rukou napodobila sevření řídicí páky. Narovnála se, zvedla bradu a po dalším pohledu na jeho tvář se zakabonila.

Když se Tulák zadíval ven průzorem a soustředěně se rozhlížel, předklonila se, aby udělala totéž. Když si potom krátce přitiskl pěst k čelu, i ona se stala zmenšeným znázorněním pocitu marnosti.

Tulák si toho nevšiml.

Kopce se postupně zploštily a had se vinul přes roviny a mezi stromy vysázenými v úhledných řadách se širokými rozestupy, které svými větvemi vyrážejícími vysoko z kmenů vytvářely stín a nijak nepřekážely.

Zpoza hlavy hada se ozvalo zaskřípění.

Tulák okamžitě strnul. Uvolnil popruhy, kterými byl upoután, a potom se otočil s jednou rukou stále na řízení a druhou sahající po Deltině meči.

Reeliny oči se rozzářily pochopením. Stiskla středovou přezku, kde se jí pásy křížily na hrudi, ale nic se nestalo. Stiskla ji ještě jednou, dvěma prsty, potom znovu pěstí. Popruhy se s tichým cvaknutím rozskočily.

Opět se ozvalo skřípění. Bylo blízko, vycházelo zpoza kovové přepážky oddělující hlavu hada od jeho těla.

Tulák pozvedl Deltin meč, zatěkal pohledem mezi místem, kde seděla Delta, a prostorem, kde očekával vetřelce.

Následovalo cvaknutí, poté slabý strojní výdech, panel se odsunul a objevil se Jem. Měl bláto na obličeji a ve vlasech, ale nezdálo se, že by ho zasáhl meč či plameny.

„To jsem já! To jsem jenom já! Věnoval jsem se kozám, když přišli ti rytíři. A jak jsem se sem dostal, už bylo... pozdě. A protože se všichni zabývali tebou, podařilo se mi sem dozadu vlézt.“

Tulák na něj chvíli hleděl, potom Deltin meč položil zpět na podlahu.

Jemova tvář se roztáhla úlevným úsměvem. „Reelo! Ty žiješ. Díky...“ Všiml si Delti a uskočil zpět ke stěně. Když opět promluvil, bylo to mnohem tišeji. „To je...?“

Tulák přikývl.

Vzápětí přikývla Reela.

„Ale tu přece nemůžeš jen tak zajmout! Co tě to napadlo?“

Tulák pokrčil rameny.

Reela pokrčila rameny.

„Co budeme dělat?“

Tulák zvedl ruku. Jemův výraz ztrpkl, když totéž udělala i Reela. Než však stačil cokoli poznamenat, upoutalo ho něco za Tulákovým ramenem, venku za průzorem. „Podívej!“

Tulák se prudce otočil zpět k řídicímu pultu a uviděl, že míří přímo k jednomu z obřích sloupů. Čidla blízkosti rychle zesílila varování, na průzoru se objevily proudy čísel informujících o vzdálenosti a čase zbývajícím do nárazu, které se pro zdůraznění naléhavosti situace ještě rozblíkal. Tulák škuhl pákami, čímž hada i všechny v kokpitu strhl doleva.

Nepohnula se pouze Delta, jejímž klidem nic neproniklo. Jem vrazil do protilehlé stěny, Reelu a Tuláka prudká změna směru vymrštila ze sedadel.

Následovala melodická sekvence nárazů lidských těl do tvrdých povrchů.

Zatímco se vzpamatovávali, kovový had se dál stácel doprava, až zahlédl vlastní ocas a v trávě pod svými pásy začal vykreslovat bahnitě hnědé kruhy.

Tulák se vysoukal zpět do sedadla, jednu ruku si přitiskl k čerstvé bouli na hlavě, druhou sevřel řídicí páku a hada opět nasměroval dopředu.

Vstal i Jem a přešel k Reele choulící se na podlaze. „Je to v pořádku,“ řekl jí, když ji zvedl do náruče. „Je to v pořádku. No tak, maličká.“

Holčička se rozplakala a Jem si ji k sobě přivinul pevněji. „Zranila ses nějak? Bolí tě něco?“

Reela zamrkala, podívala se k Tulákovi a potom se zhluboka nadechla. Svráстила tvář, otřela si slzu na líci a z očí se jí koulely další slzy.

„Reelo, jsi v pořádku?“ zeptal se jí Jem.

Přikývla.

„Bolí tě něco?“

Zavrtěla hlavou a Jem ji přenesl do prázdného sedadla. Když ji připásal, pohlédl na Tuláka a zamumlal: „Měla být připoutaná.“

Tulákovi se v protestu pohnula ústa, ale nic neřekl.

Had pokračoval v cestě, očima osvětloval tmou před sebou. Zelené řádky na průzoru doplňovaly informace pro křehké lidské oči: o odstupuňování krajiny, obrysech stromového porostu a o lince na obzoru, kde začínalo moře.

Na rozdíl od většiny obyvatel Císařství Okřídleného oka nikdo v kokpitu nevlastnil funkční čip. Tulák ho neměl nikdy a nikdy ho neměla ani Reela. Jem čip měl, ale nekvalitně zhotovený, pouhou repliku čipů vyráběných v Zářícím městě. Před dvěma lety přestal fungovat. Zbyla z něj neužitečná hrudka, malý zbytečný krám v jeho mozku. S ohledem na tyto skutečnosti nikdo neslyšel následnou relaci.

Slyšela ji ovšem Delta. Nepotřebovala čip, aby jí vnímané zvuky překládal. Všechno slyšela a všemu rozuměla. Naklonila hlavu na stranu a otevřela ústa: „Pokora.“ Její hlas slabě zarezonoval. Vyplňoval stísněný prostor, elektrizoval vzduch.

Přítomné svou krásou dočista znehybnil.

Delta plynule povstala. „Jsem zde,“ řekla. „Přesně zde.“

Jakoby v odpověď na její slova na průzoru zableskla nová světla a na obloze se něco zavlnilo — loď snášející se z příkrovu.

Srovnala rychlost s kovovým hadem, letěla přímo nad ním.

Tulák ukázal na Jema, potom na střeleckou věž na vršku hada.

„Tam já nepůjdu! To je sebevražda.“

Tulák ukázal nahoru ještě jednou. Přidala se k němu i Reela.

„Nemůžu. Nevím jak.“

Tulák si povzdechl a přiměl hada k rychlejší jízdě.

Létající loď s ním bez obtíží srovnala tempo.

Na displeji zablikalo varování — blížící se objekt. Než Tulák stačil zareagovat, ozvalo se duté cinknutí, jak se jim něco přimklo ke střeše.

Nad hlavami se jim prohnula skvrna široká jako dlaň dospělého člověka, zčervenala, zbělela, zjasněla natolik, že všichni kromě Delti museli odvrátit zrak.

Když světlo zesláblo, zanechalo po sobě otvor velký natolik, aby jím propadla koule. Ta se kutálela několik centimetrů, než spočinula přesně ve středu prostoru. Vzápětí ze všech bodů jejího povrchu vystřelily lasery pokrývající všechny předměty v kabině zelenou mřížkou, která jako síť dopadla na body zájmu v okolí, aby je zmapovala a zvýraznila.

Tulák opustil řídicí pult a zvedl Deltin meč. Síť na jeho tváři se přepnula ze zelené na červenou. Totéž se stalo s mřížkou na Jemovi a Reelee, pouze ta Deltina zůstala zelená, jasná, bezpečná.

Tulák pozvedl Deltin meč, zrovna když se čtverce mřížky na něm zaplnily specifickou barvou a vyznačily tak umístění klíčových orgánů.

Máchl čepelí dolů a pokusil se zazpívat, ale z úst se mu nevydral žádný zvuk a meč se neprobudil. Když ostří udeřilo do koule, ozvalo se jen matné zadunění.

Laserové mřížky se zamihotaly, zasyčely a znovu ožily.

Na řídicím panelu se rozezněla nová varování o blízkosti cizího objektu, nikdo jim však nevěnoval pozornost.

Tulák opět udeřil do koule.

Deltin meč se s trhnutím probudil. Pokusil se opět zavřít oko, ale Tulák měl jiné plány. Zničehonic se rozezpíval, znovu udeřil do koule a tentokrát už meč reagoval, zvuk sklouzl po čepeli, která se zatetelila, když hladce přešla kouli vedví.

Mřížky okamžitě vyhasly.

Tulák bodl prstem směrem k Jemovi, pak ostře ukázal k řízení.

„Ale já...“ začal Jem, ale zmlkl, jen co se Tulákovi zadíval do očí. Přešel k pultu a bezradně u něj zůstal stát, zatímco Tulák odběhl do útrob hadova břicha.

Dospěl k žebříku a vyšplhal do věže. Z uměloskleněné kupole, která ji dříve zakrývala, zbylo pouze několik zubatých střepeů u podstavy a z děl několik zuhelnatělých rour. Tulák se rozhlédl po celé délce hada a v místech, kde se nacházely další zbraně, uviděl pouze obláčky kouře. Had byl zbaven zubů.

Nad ním se z oblohy snášela létající loď. Přiblížila se natolik, že mohl vidět postavy vyklánějící se z kulatých otvorů a chystající se ke skoku.

Nadechl se, aby mohl pokračovat ve zpěvu, a zkontroloval Deltin meč. Jakmile si meč uvědomil, co se stane, prudce zavřel oko. Ale Tulák jím bouchal do stěny věže, dokud se oko znovu neotevřelo. Pohrozil mu prstem.

Oko v záštitě se zachvělo, ale nezavřelo se.

Tulák se ještě jednou nadechl, bodl mečem přímo nad sebe a opět se dal do zpěvu. A Deltin meč zpíval spolu s ním, vzduch kolem se modře rozhořel a síla písňe vyrazila mimo dosah kovu vzhůru, až se setkala s jednou světelnou hnací jednotkou v křídle lodi.

Ozval se tlumený výbuch, po němž následovalo zaskučení, jak motor vypověděl službu, loď se naklonila doleva a zprudka se zřítla, přičemž vysypala přepravované vojáky. Tulák sledoval jejich krátký pád a všiml si, jak se jednotliví vojáci při dopadu odrážejí a kutálejí pryč. Létající loď jednou poskočila a se skřípěním zastavila.

Spokojený Tulák potom slezl nazpět do útrob hada.

Jem mu ochotně přenechal řízení a postavil se vedle Reelina sedadla.

Tulák odhodil meč na podlahu a zachmuřil se při pohledu na všechna nová varovná světla na průzoru. Displej už nebyl zvětšený, což ho nutilo mhouřit před umělosklem oči, když se pokoušel proniknout tmou. S pokrčením ramen se opět chopil řídicí páky a posunul ji nadoraz kupředu.

Delta nespouštěla z očí díru ve stropě. Promluvila tak tiše, že ji bylo sotva slyšet: „Pokoro, kam ses poděla?“

Oko v jejím meči na ni upřelo provinilý pohled a potom se zavřelo.

Deltiny rty se ještě jednou němě pohnuly. „Pokoro?“

Vrchní rytíř stál na okraji útesu, následovaný šikujícími se vojáky a rytíři. Pod ním se jako zchátralá změt rozkládal Šedobod Tři. Viděl kovovou lávku, která vedla do kamenného hájemství. Viděl domy, opět si všimal, kolik jich zde vyrostlo bez posvěcení úřadů a bez ohledu na jakékoli směrnice. Zde najdou další nežádoucí osoby, lidi fungující mimo císařský zákon, nakažené duše, zločince, nepřítelé.

Znechucením bezděčně zavrtěl hlavou. Neuvědomoval si, jak moc se situace zhoršila, ačkoli si byl jistý, že Zornice to věděla, což znamenalo, že to věděla i Pokora. Kdyby se První odvážil kráčet jejich zeměmi, jaké další zrůdnosti by se zde mohly objevit? Jak mohlo být to všechno tak dlouho tolerováno? A především mu v mysli hlodala otázka: *Proč mi to neřekla?*

Na okraji Šedobodu Tři viděl přístav a za ním shromažďující se loďstvo Císařství Okřídleného oka. Přítomnost loďstva tvořila plovoucí stěnu, bránila útěkům po moři stejně, jako přítomnost Vrchního rytíře a jeho sil zahradila stezky na útesech a neprostopně uzavřela celý přístav.

Dopadly na něj stíny a Vrchní rytíř vzhlédl. Přiletěl nebeský palác Alfý. Plul mu nad hlavou, ohromná bojová plošina vzpírající se fyzikálním zákonům, vzpírající se vysvětlení.

Vrchní rytíř neslyšel obrovský světelný motor vrnící tóny nepostřehnutelnými pro lidské uši, ale cítil ho a na krku a pažích se mu zježily chloupky. Užasl nad jeho majestátností, dalším zázrakem představujícím něco, co bylo od Gamina velkého odchodu nevídané.

Někde uvnitř byli Beta, Epsilon, Théta a Éta ze Sedmy. S nimi byla Pokora. Pozoruhodná byla nepřítomnost Deltý. Vrchní rytíř slyšel, že se věnuje nějaké jiné záležitosti ve vnitrozemí, ale Pokora, jak pro ni bylo příznačné, mu v této věci nic bližšího nesdělila.

Alfa už sestoupil na úroveň ulice. Když Vrchní rytíř se svými vojáky scházel po lávce, na níž jim v souzvuku řinčely boty, uviděl, jak se nesmrtelný pohybuje od domu k domu. Andělstí rytíři se s ním snažili držet tempo a byli nuceni popobíhat, aby jim svými obřími kroky neutekl.

Když Vrchní rytíř dospěl k úpatí útesů, všiml si, že z domovů bylo vyvečeno velké množství lidí, které nahnali do jednoho chumlu a srazili na kolena.

Zvedl ruku a všichni jeho vojáci jako jeden muž zastavili na důkaz dokonalé disciplíny. Vrchní rytíř pocítil ždíbec úlevy. Když přihlížela Sedma, nebyla přípustná žádná chyba.

Přispěchal k němu jeden Andělský rytíř a zasalutoval.
„Podejte hlášení.“

Rytíř ukázal na klečící občany. „Alfa říká, že tihle mají být ušetřeni.“

Vrchní rytíř rychle přepočítával přítomné, přičemž jeho čip potvrzoval sdělované údaje. Pokoušel se přitom ignorovat jejich dovolávání se pomoci, útěchy, jakéhokoli uznání. Bylo tam sto třicet lidí, méně než jedno procento obyvatel Šedobodu Tři.

„Rozumím.“

„Co uděláme, pane?“

Chvěl se mu hlas. Rytíř byl mladý, bylo mu sotva víc než panošovi. Nikdy nezažil bitvu, ale tu ostatně nezažil ani Vrchní rytíř.

„To, co děláme vždycky, když dostaneme rozkazy: splníme je.“ Vrchní rytíř mírně natočil hlavu a prostřednictvím komunikátoru začal hovořit s důstojníky. „Kapitáni, pošlete své vojáky, ať vytvoří bezpečnostní perimetr kolem přístavu. Kterým nikdo a nic neprojde, rozumíte?“

V přílbě se mu ozvalo sborové přitakávání.

Rytíři kolem něj vytvořili formaci, stáli připravení s nabitými kopími, upírali na něj oči a čekali na rozkaz.

V hrudi Vrchního rytíře se mihotaly pochybnosti. V duchu se ptal, zda se opravdu chystají zničit celý přístav. *Má to být nějaký test? Musíme být přece schopní zachránit víc obyvatel než jen tuhle hrstku. I nakažení mohou být očištěni.*

Když na něho padl pohled Alfy, pochyby se proměnily ve strach. Kdyby nezačal okamžitě jednat, Alfa jeho postoj vyhodnotí a zjistí, že je nevyhovující. Možná se to už stalo.

Vrchní rytíř nasucho polkl.

Vydal rozkaz.

Rytíři namířili kopí.

Lidé z Šedobodu Tři si uvědomili, co se blíží. Ti, kdo měli zbraně, si je připravili. Ti, kdo je neměli, se schovali. Navzdory nedostatku času a soudržnosti se rychle vytvořil odpor. Z domů se staly bunkry, z oken střílny. Lidé bez konvenčních zbraní se uchýlili k házení všeho, co měli po ruce.

Byla to rychlá a odvážná odpověď.

Z kopí rytířů vyšlehl oheň, ničivá vlna, která zapalovala jak domy, tak lidi. Vzbouřenci střelbu opětovali, ale už méně kurážně než před chvílí.

Střelba se přelila tam a zpět, třikrát, za neustále slábnoucího odporu. A potom se rozezpíval Alfa, dlouhým, ostrým tónem, který jako by nebral konce.

Za očima Vrchního rytíře vybuchla migréna, náhlá bolest, která mu rozhodila mušku. Potíže zaznamenali i ostatní rytíři. Skláněli hroty mečů, jejich čepele uvadaly. Vojáci vzadu mezitím přestali zcela pálit.

V jednom domě se rozkřičela míšenka. Nebyla příliš nakažená, určitě ne na povrchu. Ale pod kůží jí vřela krev, spalovala ji. Podobné výkřiky se k ní přidaly z různých míst. Alfa přes to všechno udržoval zpívaný tón.

Vrchní rytíř si nebyl jistý, kolik toho ještě dokáže snést, ačkoli sám nebyl terčem písně Alfy. Vzbuřenci už ustali ve střelbě, protože si rukama ucpávali uši nebo zastavovali krvácení z nosu.

O tři ulice dál stála na střeše osamocená žena. Měla na sobě obnošené, vybledlé oblečení, ale něco v jejím postoji poukázovalo na velitelské schopnosti. Byť jí zvuk zmítal stejně jako ostatními, nacházela sílu stát na nohou. Třímala prakostřil. Namířila jím na Alfu, mířidla srovnala s jeho tváří a vystřelila.

Jediná rána, vypálená po obrovi. Na okamžik se k ní obrátila veškerá pozornost a jak vojáci, tak občané zapomněli na svou bolest, když ohromeně sledovali tak nepravděpodobný útok.

Vrchní rytíř nevěřil vlastním očím. Měl čas si uvědomit, že žena míří přesně, měl čas formulovat otázku, co by udělal, kdyby Alfa padl, ale už neměl čas na ni odpovědět.

Oko v okřídlené záštitě Alfova meče sledovalo blížící se projektil. Vrchní rytíř si nebyl jistý, jestli meč pohnul rukou, nebo ruka mečem, ale v jednom okamžiku měl Alfa meč po boku a v druhém už meč opisoval oblouk vzhůru a srážel střelu ze vzduchu.

Alfa přestal zpívat a k ženě na střeše se otočily tři oči. Když se jejím směrem ohnal meč nesmrtelného, Vrchní rytíř si všiml, jak se žena otočila, seskočila a pokusila se skrýt za domem.

Alfa zazpíval další tón a chvíli bylo příliš jasno, než aby bylo cokoli vidět. Vrchní rytíř si musel zakrýt tvář před světem, jenž zaplál spalující modří. Když se podíval podruhé, zmizel dům, žena i odpor. Ve větru doutnala jen hromada popela.

Potom se Alfa vydal k dalšímu domu a Vrchní rytíř křikem rozdával rozkazy a mobilizoval své síly. Vzbouřenci tentokrát na střelbu vojáků a rytířů už žádnou odpověď neměli.

Plynuly hodiny a kovový had si dál razil cestu k pobřeží. Navzdory své velikosti se pohyboval velkou rychlostí. Z rozbitých věží v ostrém úhlu odlétával kouř a pásy se hladce vypořádávaly s nerovným terénem.

Delta ze Sedmy zamrkala a vynořila se z myšlenek na minulost. Civěla na maličkou díru ve stropě, čekala na příchod Pokory. Jenže ta nepřicházela. Její sourozenci čekají, až se vrátí. Alfou takové zpoždění nepotěší. Při této představě Delta znejistěla, poněvadž se vždy snažila být v souladu s ostatními, zakládala si na tom.

Uvědomila si, že se neblíží žádná bezprostřední pomoc a že by měla začít jednat. Ale jak? Potřebovala víc informací.

Postupně se zadívala na všechny lidi, s nimiž sdílela kokpit.

Holčička, Reela, neklidně spala. Popruhy určené pro dospělého člověka jí vyjely až pod bradu a zarývaly se do ní. V Deltiných očích se odrážely její sny. Byla uvězněná v hořícím domě, okny na ni hleděly tváře s nasazenými hledími, které jí zahrazovaly únikovou cestu.

Když Delta posoudila její podstatu, nenacházela v ní téměř nic, čeho by si měla cenit, a blízkost nákazy, jakkoli slabé, jí byla nepříjemná.

Menší z mužů, Jem, se na ni díval. Báł se. Oprávněně. Viděla jeho mysl, provádějící své malicherné propočty, síť drobných lží, které prostupovaly jeho bytím, a pod ní silnou

trpkost a lítost, s níž musela chtít nechtít soucítit. Ale víc než to všechno vnímala, že je nakažený, zkažený léty kontaktu s démony.

Druhý muž, ten, který kdysi nosil Gamin meč a nyní se opovážil užívat ten její, nakažený nebyl. Ačkoli v něm četla snadno a byl prostým příkladem svého druhu, nevěděla, kam by ho měla zařadit. Působil jako díl, který zbyl v bedně po dokončení stavby. Cítila pokušení ponechat si ho nablízku, pro jistotu, ale ve skutečnosti ho nijak nepotřebovala. Krátce se zdržela u čerstvosti jeho žalu, u hrozby, že ho přemůže v přílivové vlně, již zadržoval adrenalinem, strachem a náročností daného okamžiku.

Delta věděla, co se od ní očekává. Zavřela oči a představila si Alfu vydávajícího rozkaz. Neměla potíží představit si svého bratra, bylo to, jako by byl s ní a žádal jejich zničení.

Když se otočila k místu, kde ležel meč, pěst se jí rozevřela. Spočíval vedle Tulákova sedadla a předstíral spánek. Na její výzvu nezareagoval. Zvažovala, že ho zvedne. Nikdo z přítomných by jí v tom určitě nemohl zabránit. Ale přesto po něm nesáhla.

Když jí prochvívalo rozhořčení nad netečností vlastního meče, uvědomila si, že ani ona nechce, aby reagoval. Vždy v sobě nosila vyčerpanost a do souboje se jí nechtělo. Svatyni neopustila proto, aby si ušpinila ruce od krve. Opustila ji, aby vyšetřila případ své sestry, aby pochopila, jakými pohnutkami se řídí poslední úlomek Gamy.

Rozhodla se, že tito lidé nejsou hodní jejího hněvu. Řekla si, že je pouze otázkou času, než si pro ni císařství přijde, a že odchod tedy nestojí za námahu. Usoudila, že se rozhodla pro čekání, protože jí to vyhovuje.

A potom, protože tak byla zvyklá a protože to bylo snadnější, se posadila a zavřela oči.

Na obloze stála obě slunce a vrhala na moře jiskřivá světla. Výhledu nyní vévodila voda, od nepřerušované linie obzoru po vlny pleskající na břehu.

Kovový had po celý úsvit a brzké ráno neúnavně pokračoval v cestě. Ze zničených věží se řinul řídnoucí kouř, ale stroj se navzdory utrpěným ranám pohyboval stejně rychle jako obvykle.

Jem se postavil k Tulákovu sedadlu. Pohlédl na Reelu, která spala v popruzích, a tichým hlasem řekl: „Uháníme pěkně rychle.“

Tulák jeho slova napřed vůbec nezachytil, neboť byl myšlenkami někde jinde, v minulosti, u ztracených věcí. Potom se jantarové oči opět zaostřily. Mrknutím se zbavil slz a přikývl. „Myslíš, že se k Vesper dostaneme dřív než oni?“

Tulák pokrčil rameny a Jem se podél něj zadíval k jejich cíli.

Vpředu se rýsoval přístav, ale nikoli velká severní mořská základna, jakou Jem očekával. „Myslel jsem, že nás zavezeš do Nebezemí.“ Překlonil se, mhouřil oči, snažil se rozeznat nějaký význačný bod. „Není to ani Severní Křídlo. Kde to jsme?“

Tulák ukázal na navigační komunikátor a pokrčil rameny.

„Ty nevíš?“ zeptal se Jem nevěřičně. Displej byl poškozený, ale dokázal na něm rozlišit dostatek údajů, aby zkusil hádat. „Veze nás do Šedobodu Tři, že? Ale Vesper bude mít namířeno do Nístěje. Měli bychom jet do Nebezemí, to je nejkratší trasa.“

Tulák ukázal nazpět do míst, kde seděla Delta, a zavrtěl hlavou.

Jem si představil, jakého uvítání by se jim dostalo od sil císařství v Nebezemí nebo Severním Křídle, a změnil názor. „Dobře, máš pravdu, ale Reelu do Šedobodu Tři zavést nemůžeme. Není to bezpečné. Je to tam samý uprchlík a psanec ze

Zářícího města. U sluncí, vždyť jsem slyšel i zvěsti, že nomádi Prvního Šedobod využívají jako obchodní stanici!“

Reela se protáhla, zívla, a ať chtěl Jem říct cokoli, kousl se do jazyku.

Tulák jemně zatáhl za řídicí páku a kovový had zvolna zastavil. Promnul si krví podlité oči, načež se rukama zapřel o řídicí pult. Chvilí se nic nedělo, dost dlouho na to, aby se nadechl, povzdechl si a potom se začal zvedat ze sedadla.

Jem se vydal odpoutat Reelu, ale zjistil, že už vstala a celou drobnou tvář jí křiví podmračený výraz. „Co se stalo?“

Reela k němu vážně vzhlédla, ale nic neřekla.

Tulák vzal z podlahy Deltin meč a otevřel průlez. Ozvalo se zasyčení a do vydýchaného prostoru zavanul čerstvý vzduch, který ho oživil.

Jem se postavil po jeho boku a za sebe si posunul Reelu. Naklonil se: „Co je s ní?“

Oba muži se na Deltu chvíli dívali. Pokud si jejich zkoumavých pohledů byla vědoma, nedávala to nijak znát.

„Co kdybychom ji tady prostě nechali?“

Tulák chvíli uvažoval, přikývl a udělal k Deltě krok.

„Co to...? Vlastně to ani nechci vědět.“ Jem se stáhl k výstupnímu průlezu. „Než něco uděláš, jdu ven.“ Shlédl pod sebe a chvatně dodal: „Aby byla Reela v bezpečí.“

Tulák přikývl.

Jem vyzvedl Reelu ven, a než se vydal za ní, ještě se krátce otočil. „Ať budeš dělat cokoli, dávej pozor.“

Tulák nadzvedl obočí.

O samotě, když nebral v potaz Deltu, jako by ochabl, tíha nedávných událostí mu na bedrech spočinula jako plášť. Sevřel si kořen nosu, klouby prstů si promnul oči a přešel k sedící Deltě.

Opatrně, v tichosti, před ní poklekl. Temeno jeho hlavy sotva dosahovalo k jejímu rameni.

Nepohnula se.

Uctivě jí vrátil meč. Nechal jí ho ležet u nohou. Vzhlédl, ale oči měla stále zavřené. Ani meč, ani nesmrtelná nijak nenažnačily, že si jeden druhého všimly. Tulák pomalu vstal, rychle odešel a už se neohlédl.

Venku čekali Jem s Reelou. Všichni tři se vydali k hraně útesu. Nahoře je nic nechránilo a dovádivě jimi cloumal vítr. Škubal jim za vlasy, ztěžoval mluvení a strhával kouř, který stoupal z druhé strany, jen co vykoukl nad úroveň terénu.

Tulák při pohledu na kouř ještě víc svařtil čelo.

„To se mi nelíbí,“ zamručel Jem.

Přistoupili blíž k okraji a odolávali větru, aby udrželi rovnováhu. Jem držel Reelu za jednu ruku, Tulák za druhou.

Pomalu, po centimetrech, se před nimi zjevoval Šedobod Tři. Dole doutnaly domy, rudě žhnuly, rozptýlený shluk zmírajících hvězd. Jem vytáhl svůj starý otlučený dalekohled. Prohlížel si podrobnosti, bez nichž by se obešel, obrovskou hromadu těl, strnulých a zčernalých končetin. Zničené budovy a rozstřílené ulice.

Dalekohled od něj převzal Tulák a zaťal čelist, když sám pohlédl na zkázu.

Reelin dalekohled byl imaginární, ale její nevraživě zaťatá tvář přesto působila přesvědčivě.

„To snad ne,“ poklepal Jem na Tulákovo rameno.

Tulák se ohlédl a Jem ukázal na kovového hada. „Podívejte!“

Mezi nimi a dopravním prostředkem stála Delta ze Sedmy. Sledovala je s nečitelným výrazem. Jedna stříbřitá ruka jí spočívala na jílci meče.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Jem.

Tulák se podíval k okraji útesu. Lávka, která vedla dolů po skalní stěně, byla z větší části nedotčená. Vyrázil k nejbližší plošině a vlekl za sebou Reelu, která za sebou táhla Jema.

„Ale tam dolů přece nemůžeme!“ protestoval Jem.

Tulák mu nevěnoval pozornost, a když se Jem znovu ohlédl přes rameno a uviděl, že Delta se vydala za nimi, veškeré jeho námitky utichly.

Rezavá lávka při každém jejich kroku zaduněla. Horní úroveň zakrývala spoušť v nižších patrech. Ze skalní stěny byly vystříleny kusy kamene a v kovovém mřížoví po obou stranách zaschla krev. Nikde však neležela žádná těla. Do jednoho je odnesli, stala se palivem pro hranice dole v přístavu. Když míjeli tu nejhorší zkázu, lávka se nebezpečně vyklonila. Z úchytů se vylomily čtyři hlavní podpěry, a celá konstrukce tak nyní držela pouze na elektrických kabelech.

Tulák se zastavil.

Reela se zastavila.

„Běžte,“ pobízel je Jem.

Tulák shlédł dolů, bleskurychle se ještě jednou podíval nahoru a přitiskl se ke stěně.

„Víte, co se říká — nikdy byste se neměli dívat dolů... Počkej! Reelo, nedívej se. Říkal jsem, aby ses nedívala!“

Dívka se začala převažovat, klouzala k okraji. Oba muži jí škubli za ruku a společně ji vytáhli nazpět. Ozvalo se táhlé vrzání, jak se kabely přizpůsobovaly měnícímu se zatížení.

Všichni zkoprněli, dokud pohyb neustal, tiskli se k sobě navzájem a ke stěně za nimi.

První se pohnul Jem a popostrčil ostatní.

Opět se pustili dolů, klikatě scházeli po skalní stěně. Zhruba ve třech čtvrtinách cesty se jeden kabel se zadrnčením uvolnil.

Lávka se rychle a krátce zhoupla, než ji zachytily zbylé kabely.

Když se poté všichni tři opatrně šinuli dolů, lávka se nakláněla stále výrazněji, pomalu podléhala přitažlivosti. Jako kácející se opilec si však dávala na čas.

„Utíkejte!“ křikl Jem.